

Зовсім не вигадані пригоди зоряних малюків астропундиків

Наталія Грегуль

Ця захоплива фантастична повість неодмінно зацікавить юних читачів, яких приваблюють космічні подорожі і таємниці неосяжного Всесвіту.

Загадкові астропундики — це малі зоряні прибульці, які полюбляють відвідувати Землю. Троє космічних мандрівників: Літик, Гравик і Магник — потоваришували на Землі з дядечком Олесиком, який дуже цікавиться космосом і навіть сам одного разу побував у космічній подорожі. Астропундики ще зовсім малеча, вони частенько пустують і бешкетують. Звісно, малюки інколи потрапляють у халепи та ризиковані ситуації. А дядечко Олесик, як справжній друг, завжди приходиться їм на допомогу.

Як і всі діти, зоряні дітлахи навчаються, пізнають і досліджують Усесвіт і його закони. Навчання у космосі відбувається у вигляді цікавої космічної гри. Астропундики мандрують Усесвітом, відвідують планети і знайомляться з їхніми мешканцями. За завданням навчального центру вони вперше потрапили на Землю і наша планета їм дуже сподобалась. Відтоді вони прилітають тільки з мирними намірами і залюбки спостерігають за її дивовижним світом.

Своїми враженнями від мандрівок астропундики діляться з дядечком Олесиком та його друзями: котиком Тимком і папугою Лірчиком. Подорожі на незнайому планету — ризиковані і сповнені різних пригод. Тому астропундики дотримуються секретності, щоб випадково не потрапити в поле зору науковців із космічних агенцій, зацікавлених прибульцями з космосу.

На основі нереальних подій.

МАЛЕНЬКИЙ КОСМОНАВТИК

Я думав – це мені наснилося,

Привиділося уві сні,

Примарилося, причудилося,

А виявляється, що ні.

Не лялька, не строкатий клаптик.

О, ні! В помешканні моїм

*Стоїть маленький космонавт:
Шолом, скафандр – усе при нім.
Уважно дивиться на мене.
Вивчає. Думає. Мовчить.
І світло блимає зелене,
Й космічна музика звучить.
БЕЗ ПОПЕРЕДНІХ ДЕКЛАРАЦІЙ,
БЕЗ ПРОТОКОЛІВ про візит,
Аж ось – КОНТАКТ ЦИВІЛІЗАЦІЙ!
ПОРТАЛ У ПАРАЛЕЛЬНИЙ СВІТ!
Григорій Фалькович.*

Частина 1.

Про дядечка Олесика та його друзів астропундиків

Дядечко Олесик інколи жартома каже, що в нього світла голова. Це так він натякає на те... Ні, не на те, що він дуже розумний, а на те, що на самій маківці його голови, серед коротенького, ніби кимось висадженого рівненькими рядочками, волосся, є гладенька кругленька світла галявина. Це не що інше, а справжній посадковий майданчик, точніше, зоредром для справжнісіньких космічних прибульців.

У буденний час дядечко Олесик зовсім не думає про них і навіть не згадує.

Але коли вони зненацька вирішать навідатись на Землю, маячки на його зоредромі одразу відсвічують і блимають яскравим блиском. Таким чином вони подають сигнал у космос і сповіщають про те, що посадку дозволено. І тоді дядечко Олесик терпляче чекає на своїх маленьких зоряних друзів астропундиків.

Дядечка Олесика зовсім не дивує, що астропундики прилітають саме до нього. А до кого ще їм прилітати? Просто він дуже товариський і з ним завжди можна поспілкуватись на різні космічні теми.

Троє невеличких, трохи кумедних на вигляд і дуже непосидючих астропундиків: Літик, Магник і Гравик — завітали на Землю з далекого сузір'я Альмагест, яке ще називається Ліра. Зірки їхнього сузір'я захищені в космічному просторі серед неосяжної безлічі інших зірок. Їх рідне сузір'я губиться в мареві нічного неба і його видно із Землі тільки в дуже ясну зоряну ніч. Щоб знайти дорогу додому, зоряні мандрівники користуються астрономічним навігатором, яким обладнано їхній гіпер-швидкісний зорехід. І їм неодмінно доводиться заправлятися енергетичним паливом на Землі, аби долетіти у зворотний бік. Для цього їм достатньо під'єднатися до сонячної батареї, встановленої на даху будинку дядечка Олеся.

Астропундикам подобається подорожувати у Всесвіті, особливо гратися в різні космічні ігри та розважатися. Їх улюблена справа — порушення базових налаштувань

та інструкцій на їхньому супер-сучасному зореході, коли все виходить з-під контролю, а інколи навіть летить шкереберть.

Тоді настає їх зоряний час для несподіваних витівок, карколомних пригод та непередбачуваних подій у межах досяжного і тимчасово недосяжного космосу.

Управління новітнім зореходом налаштоване і повністю контролюється Штучним Інтелектом. Але троє невгамовних астропундиків усе одно примудряються утнути якусь витівку, через що Штучний Інтелект просто "плавиться", починає ліпити одну помилку слідом за іншою і з розпачем на деякий час відмовляється керувати зореходом. А малим зоряним розбишакам тільки того й треба. Вони страшенно радіють і шаленіють від чудової нагоди вислизнути з-під контролю суворого Штучного Інтелекту і розважитись. Адже саме тоді трапляється щось неочікуване, цікаве і смішне.

Сьогодні вони не прилітали. Можливо у них інші плани, а може ще й прилетять, хто їх знає...

Зазвичай астропундики прилітають на Землю не у справах, а навпаки: на відпочинок, коли їм хочеться трішки відволіктись і "перезавантажитись". Інколи вони просто тікають на Землю на декілька діб, аби побити байдиків. Завдяки неймовірно неосязному Всесвіту, де відстані такі величезні і безкінечні, а час такий безмежно-довгий і тривалий, декілька днів подорожі в якійсь секретній справі — це так само, що краплинка в морі: абсолютно мізерний термін. Ніхто й не помітить їх тимчасової відсутності на зореході, нікого й не здивує їх затримка чи запізнення.

Астропундики взагалі ніколи не запізнюються. І ніколи нікуди не поспішають. Тому що космічні справи зовсім не такі, як земні. Космічні справи — це не море роботи, яку треба встигнути виконати до вихідних. Космічний ритм уповільнений, хоча й усе вирішується блискавично швидко. Будь-яку відстань можна здолати за одну мить, будь-яке завдання можна зробити подумки за лічені секунди. Що завгодно може відбутися будь-де у Всесвіті, треба тільки того захотіти, і ніяких тобі дедлайнів-реченців та зайвої метушні.

Володіючи надсучасними і досконалими технологіями, де все автоматизоване і підпорядковане силі думки, астропундики легко і швидко виконують будь-яку роботу, мандрують і досліджують Галактику.

Звичайно, астропундики, як і всі діти, вчаться. Крім обов'язкової космічної мови, вони вивчають думки, тобто вчаться спілкуватися за допомогою думки. Для цього їм не треба говорити вголос, а достатньо просто читати думки інших і передавати свої думки на відстані. Під час обміну думками чутно неголосне пікання їх чутливих антен, які вловлюють надіслані сигнали. Коли думок багато і вони метушаться в голові, у них можна легко заплутатися. Особливо, коли змішуються до купи розумні і безглузді думки. Часом можна втратити якусь важливу думку, або не вловити чийсь блискавичну думку або блискучу ідею. Астропундики вчаться керувати своїми думками, постійно тренують силу думки і вдосконалюють уміння читати думки інших. Вміння думати і міркувати дуже важливе, адже розумне життя в космосі — це не просто балачки чи чийсь вигадки.

Життя зоряних малюків надзвичайно цікаве, сповнене фантастичних відкриттів і дивовижних вражень. Вони тільки розпочали пізнавати і вивчати Всесвіт, а космічна наука виявилась настільки захопливою, що нудьгувати їм просто ніколи. Словом, астропундики люблять вчитись і прагнуть нових знань. Але, як справжні бешкетники, вони залюбки використовують будь яку-можливість, щоб трішки розважитися, забути про навчання та завдання і просто побавитись, так само, як робить у дитинстві більшість землян.

Вас, мабуть, уже цікавить, які на вигляд ці загадкові астропундики. Так от, це невеличкі космічні хлопчики, симпатичні і напрочуд схожі між собою, ну приблизно так само, як близнюки. На перший погляд зоряні малюки здаються майже однаковими і їх навіть важко відрізнити один від одного. Поки ви добре не пізнаєте їх, можна легко переплутати, хто з них Літик, Магник чи Гравик. Та ще й одягнені астропундики в однаковісіньку новеньку форму для космічних польотів. Їхні сріблясті мембранні костюмчики чудово підтримують мікроклімат. На голові в них круглі прозорі скафандри, які дуже нагадують скляні льодяні капсули, котрими ожеледь вкриває взимку ягоди горобини. З їхніх дивних головних уборів стирчить по дві вистромлені вгору чутливі антенки, які вловлюють думки і різноманітні сигнали. Астропундики напрочуд розумні і метикуваті. Це одразу видно, якщо подивитися в їх ясні розумні очі. Зоряні дітлахи здатні добре і швидко міркувати, їм усе цікаво, вони допитливі і невгамовні.

Дарма, що спершу вони здаються майже однаковими. Абсолютно однакових астропундиків не стрінеш навіть у Паралельному Світі. Кожен астропундик унікальний, зі своїм власним характером, звичками й хобі: улюбленими заняттями. А головне, вони відрізняються кольором забарвлення своєї аури, яка сяючим ореолом огортає кожного з них. Дядечко Олесь одразу помітив цю їх специфічну особливість. Астропундики випромінюють навколо себе ледь помітне незброєним оком сяйво: Гравик — зелене, Літик — жовте, а Магник — червоне.

— Ти бач, світяться, наче якийсь зоряний світлофор, — спершу спало на думку дядечку Олеся.

— Стоп! Ну який ще в космосі світлофор? Там же нема ні доріг ні, ані перехресть. У космосі суцільні орбіти, на яких обертаються планети, супутники та орбітальні космічні станції.

— Щось ще, дуже знайоме, нагадують мені ці малі зоряні світлячки...

Точно! Вони світяться, наче червона Комета, жовтий Місяць і зелене Полярне Сяйво!

Гравик, той, що світиться зеленим сяйвом, схожим на вогні Полярного Сяйва, — має рішучу і ризикувати вдачу. Він грайливий, упевнений у своїх силах, має гарну уяву й постійно вигадує всілякі пустощі. В його голові завжди повно блискучих ідей. Для нього утнути якусь витівку, яку охоче підтримають інші астропундики, — це як раз плюнути! Крім цього, Гравик — затятий спортсмен і життя свого не уявляє без регулярних тренувань у тренажарній залі для астронавтів.

Літик, той, що світиться жовтим сяйвом, так само, як світиться Місяць, — привітний і товариський. Він розсудливий, наполегливий і сміливий. Його лозунг: "Ніколи не вішай носа, інакше не побачиш зірок". Зазвичай Літик дуже спритний і встигає бути першим у всьому. А його хоббі — парапланеризм у зоряному небі.

А Магник світиться червоним сяйвом, так само, як гаряча червона Комета. Він дуже уважний, добрий і надійний друг. Його улюблене заняття — онлайн мережева комп'ютерна гра, в якій змагаються гравці з різних планет, котрі так само полюбують комп'ютерні ігри. Через своє хоббі він часом і світу білого не бачить. Проте в гурті із друзями Магник одразу перетворюється на незамінного друга. Завдяки своїй чудовій реакції він часто виручає астропундиків у складних і непередбачуваних ситуаціях. А ще він полюбає смаколики й нізащо у світі не відмовиться з'їсти щось смачненьке.

Частина 2.

Про кота Тимка і папугу Лірчика

Окрім астропундиків, у дядечка Олесика є вірні друзі на Землі, які ніколи не дають йому нудьгувати або почуватися самотнім.

Насамперед це його улюблений кіт Тимко. Коли дядечко Олесь уперше побачив і торкнувся цього крихтнього пухнастого сірого клубочка, то одразу вирішив узяти його собі. Він навіть незчувся, як Тимко виріс і став для нього найголовнішим у світі котом. Раніше дядечко Олесь і гадки не мав, що бувають такі розумні, лагідні й турботливі коти.

Дядечко Олесь, як і більшість людей, не здогадується, що кіт Тимко потрапив до нього додому зовсім не випадково...

А початок цієї історії стався дуже давно: може, мільйон років тому, а може, й більше. Ще тоді, коли Верховний Жрець Котів відправляв космічним експресом із Місяця на Землю перших кошенят.

Щоб пухнастим переселенцям було добре на новій планеті, він давав кошеняттям сувору настанову. Головна місія в житті будь-якого кота - це знайти собі надійного хазяїна! Якщо матимеш такого люблячого господаря, то котяче життя на Землі видасться раєм.

Котові Тимкові пощастило, адже дядечко Олесь полюбив його всім серцем! Він нічого для Тимка не жаліє — чи то свіженький карасик, чи то мисочка молока, чи шматочок сиру або ковбаски. Всім найсмачнішим дядечко Олесь залюбки ділиться зі своїм хвостатим і вусатим другом. Відтоді Тимкові не доводиться турбуватися про "хліб насущний". За їжу в домі відповідає дядечко Олесь. А Тимко віддячує дядечкові щоденною котячою ласкою, третєся йому об ноги, нявкає і муркоче, розважає й заспокоює.

Тимко дуже спритний і грайливий, а ще — він кіт-самоучка. Дарма, що ніхто не

вчив його стрибати у висоту чи робити акробатичні трюки. Він щодня тренується і, як вправний скелелаз, може легко вистрибнути на височезну шафу й так само стрімко зістрибнути з неї. Часом він влаштовує захопливі акробатичні вистави, виробляючи в повітрі неймовірно складні піруети.

Тимко охоче супроводжує дядечка Олесика на прогулянках, бадьоро чимчикуючи слідом за ним із задертим трубою хвостом. Він ходить разом із дядечком Олесиком навіть у ліс по гриби. Кіт — затятий грибник, тож не прогавив жодного грибного полювання.

Крім того, кіт Тимко — чудовий масажист і на всі лапи майстер. Він частенько залазить дядечкові Олесеві на поперек і старанно товчеться там лапами, супроводжуючи свій лікувальний сеанс приємним, заспокійливим муркотінням. От же ж пощастило дядечкові Олесіку мати власного, персонального домашнього лікаря!

Вечорами котик Тимко зручно вмощується у дядечка Олеся на колінах і просить почитати йому якусь цікаву книжку, адже він — ще й великий книголюб. Тоді кіт згортається клубочком, нашорошує вуха, поволі пряде своїми довгими вусами й уважно слухає цікаві історії, які написані на сторінках книжок дядечка Олеся.

А сьогодні зранку до них у гості прилітав папуга Лірчик, добрий приятель дядечка Олесика.

Лірчик дуже веселий і непосидючий, він не всидить на одному місці ані хвилини. Папуга постійно підстрибує і повторює різні ритмічні рухи. Лірчик — невгамовний говорун і великий вигадник. Він натхненно розповідає чудернацькі історії, і часом не розбереш, чи це чиста правда, чи суцільна вигадка. Наприклад, папуга стверджує, що він — родич соловейка Тенора і що в дитинстві вони разом ходили в музичну школу. Щоравда, Лірчик трішечки недовчився. Він зізнався, що за погану поведінку його відрахували зі школи. Однак це було дуже давно, коли Лірчик був ще малим, балуваним і неслухняним. А тепер він подорослішав, узявся за розум і навіть почав писати вірші.

Привітавшись, папуга з порога почав декламувати свого нового вірша:

Я папуга — говорун, звати мене Лірчик,

Я повторюю весь день цей веселий віршик:

Лірчик - пташечка, a bird, parrot — це папуга,

В Лондоні колись я жив, маю звідти друга.

Папуга Лірчик любить розповідати історію про те, як він жив на острові. Так, на справжньому острові з назвою Велика Британія. Опинився папуга Лірчик там разом із групою п'яťох інших папуг.

Уявляєте, папугам вдалося втекти із полону з морського судна, який захопили сомалійські пірати. Вони здолали важкий, довгий переліт через океан, насилу дісталися суші, а потім їм пощастило потрапити до великого зоопарку. В зоопарку їх урятували, нагодували та прихистили.

Нарешті все стало добре, життя налагодилося. За папугами доглядав турботливий персонал. Але попереду на всіх чекав несподіваний сюрприз. Одного літнього дня папуг уперше представили відвідувачам зоопарку. І отоді й сталася халепа.

В полоні папуги-втікачі мушили вивчити піратську мову, а вона, як відомо, не дуже чемна. Пірати навчили їх брудно лаятись, і папугам далася взнаки та нікчемна наука. Тож відвідувачі зоопарку були ошелешені, коли почули концерт із брутальної лайки, який їм влаштували голосисті говірки птахи.

Отож-бо! І сміх і гріх!..

Директорові зоопарку довелося терміново виправляти ситуацію. Безсоромних папуг розселили по різних вольєрах на перевиховання до ввічливіших папуг. Ось тоді Лірчик і познайомився з англійським папугою. Його звали Чіккі, він був гарно вихованим і дуже чемним. Чіккі роз'яснив Лірчикові правила етикету і навчив гарним манерам. Лірчик з задоволенням переймав його науку і легко опановував правила хорошої поведінки. Недарма кажуть: "Із ким поведешся, від того й наберешся". Разом папуги вивчили декілька пісень англійською мовою і співали дуєтом останні хіти з репертуару відомих поп-зірок. Папуги й досі приятелюють і неодмінно надсилають один одному привітання до різних свят.

Папуга Лірчик трішечки розчулився, пригадуючи ті буремні часи на піратському судні. Добре, що їм тоді вдалося врятуватись і знайти нових друзів в іншій країні. Все-таки чудово, якщо маєш хист до музики та іноземних мов.

Відтоді Лірчик вважає себе великим фахівцем із іноземних мов. Завдяки цьому він зумів швидко й легко порозумітися з малими космічними прибульцями і спершу був дядечкові Олесикові за перекладача. Лірчик охоче допомагав йому знайти спільну мову з астропундіками. Папуга годинами торохтів без упину, перекладаючи з космічної на земну мову і навпаки.

Звісно, що космічна мова відрізняється від мови землян. Космічна мова нагадує музику, вона дуже мелодійна, а зрозуміти її просто, якщо маєш музичний слух, знаєш ноти і вмієш співати. Лірчикові стали у пригоді навчання в музичній школі та гарна практика з вокалу й англійської мови в Лондоні. Відтоді він частенько із задоволенням хизується своїми вміннями і талантом.

— Папуга Лірчик, може говорити без перестанку, як заведений, аж поки язик не заболить! - жартома кепкує з нього дядечко Олесик. А Лірчик і не ображається, адже язик у нього ніколи не болить.

Частина 3.

Зустріч астропундиків і дядечка Олесика

У свій черговий приліт зоряні мандрівники прибули на Землю так само несподівано, як і завжди. За час знайомства астропундики встигли гарно потоваришувати з дядечком Олесем і зізналися, що навіть трішки скучили. Тож радість від зустрічі додала всім гарного настрою і приємних емоцій.

Зустріч розпочалася з їх традиційного, але трохи кумедного привітального ритуалу.

Один за одним малюки вистрибнули із зореходу, який блимав усіма кольорами веселки, на посадковий майданчик. Одразу вишикувалися в одну лінію, тричі синхронно обернулись навколо своєї осі і хором вигукнули:

Космос! Всесвіт! Зорехід!

Зоряний палкий привіт!

А дядечко Олесик привітно усміхнувся й радісно відповів:

Зустрічаєм знов з небес

Дружній зоряний експрес!

Потім, гостинний хазяїн, як і годиться, запросив потомлених після далекої подорожі астропундиків до себе додому перепочити. Гості зручно вместилися на м'якій канапі і пригощалися духмяним чаєм зі смачним абрикосовим варенням. У кімнаті було затишно і приємно. Вечірні сонячні промені лагідно лоскотали стіни та стелю, а за столом чувся веселий гомін. Зоряні малюки захоплено розповідали про свої нещодавні пригоди і грандіозні плани на майбутнє.

Лише кіт Тимко не приєднався до веселої компанії, а підозріло спостерігав за нею, причаївшись у потаємному закутку кімнати. Він крадькома позирав на несподіваних гостей і недовірливо прислухався до їхньої розмови. Йому було зовсім не до вподоби, що дядечкові Олесикові раптом довелося все лишити і зустрічати цих непроханих дивних створінь.

— Ну що ці нахабні малі прибульці тут забули? – сердито думав Тимко. — Мабуть вони — якісь шпигуни. Треба бути насторожі й ні на хвилину не зводити з них очей, — міркував, насупившись кіт.

— Пильнуватиму за ними зі своєї засідки, щоб нічого не прогавити. Дядечко Олесь надто довірливий. Краще я простежу за дивакуватими чужинцями, щоб, у разі чого, вчасно прийти йому на допомогу.

Проте ні Папуга Лірчик, ані дядечко Олесик не звертали жодної уваги на таємну котячу засідку. Зовсім не підозрюючи про якусь-там небезпеку, вони захоплено спілкувались і надзвичайно раділи зустрічі з астропундиками. Даремно котик Тимко насторожився і був готовий будь-якої миті задіяти свої, котячі, заходи безпеки. Насправді ж малі зоряні прибульці — мирні й доброзичливі, вони прилітають у гості із дуже дружніми намірами. Але Тимкові про це було не відомо.

Тільки-но в астропундиків скінчилися всі новини, вони почали завзято розпитувати дядечка Олесика про земні скарби природи. Цього разу зоряні непосиди замислили одну цікавезну подорож. Їм конче захотілося потрапити до Природного Заповідника, в якому повно різних чудес природи.

— Он воно що! Ці малі зоряні прибульди збираються поцупити з Землі якийсь дорогоцінний природний скарб!

Від почутого у кота Тимка враз перехопило подих! Його зіниці підозріло звузилися, круглі каганці очей вороже спалахнули, а шерсть на спині стала дибки.

— То он воно що! Ці малі прибульди збираються поцупити із Землі якийсь дорогоцінний скарб!

— Мабуть, Заповідник із чудесами природи дуже далеко звідси? — поцікавилися астропундики.

Проте дядечко Олесик авторитетно зауважив, що на Землі за чудесами природи не потрібно їхати кудись надто далеко.

— Справжні скарби природи стрічаються у нас усюди. Скарби — на кожному кроці, прямо у нас під ногами. А в Заповіднику скарби природи охороняються і зберігаються, наче в музеї чи в художній галереї, — пояснив він.

Допитливим астропундикам ще дужче захотілося потрапити в цей музей живої природи і побачити все на власні очі. А якщо зовсім чесно, то їм просто закортіло відпочити на лоні первісної природи. Це ж чудово: раптом опинитись у прекрасному місці, серед високих гір, покритих дрімучим тінистим лісом, милуватися глибоким високогірним озером, почути, як гуркоче в лісовій хащі водоспад, відчувати, як шумить і плескаче невпинна гірська річка. Ну хто б відмовився хоч би разочок поглянути на диких тварин, які живуть на волі серед безкрайніх мальовничих лук і полонин, побувати серед первозданної природи, в якій вирує життя?..

Астропундиків зовсім не спиноло те, що територію Заповідника дикої природи суворо охороняють лісники. Друзі вирішили прослизнути туди таємно, без дозволу, тобто нелегально.

— Нам треба тишком-нишком прокрастися на територію Заповідника, — рішуче запропонував Гравик.

— Це небезпечно, адже охорона на те й охорона, щоб не допускати сторонніх на територію Заповідника, — стурбовано промовив Магник.

— Ми ж не якісь боягузи, щоб злякатись охорони, — впевнено заперечив Літик.

— Авжеж, правила існують, щоб їх порушувати, — змовницьки додав Гравик.

— Згоден, треба ризикнути. Якщо будемо обережними, охоронці нас не помітять, — нетерпляче сказав Літик.

Цікавість і жага до пригод додала рішучості — й астропундики почали збиратись у подорож.

— От би нам вдалося потрапити до високогірного озера і спробувати набрати кришталевої озерної води! — замріяно промовив Магник.

Про озеро з прозорою водою астропундики дізналися з однієї зореграфічної передачі, яку вони разом переглядали на показі в Галактарії. Відтоді мрія відвідати те красиве озеро приваблювала і тягла їх, неначе магніт.

— Неподобство! Вони точно якісь зоряні шпигуни! — забідкався вкрай знервований кіт Тимко. — Я котячим нюхом чую, що вони сюди не на прогулянку прилетіли. Так воно й є! Хочуть обдурити охорону Заповідника і без дозволу набрати озерної води. Що їм, вдома нічого пити, своєї води не вистачає? — невдоволено пронявчав собі під ніс кіт.

Котова ворожість до малих зоряних гостей здивувала дядечка Олесика.

— Ну чого ти сполошився? Усе гаразд! — заспокійливо погладив він кота.

— Нема чого турбуватись! Облиш свої підозри. Астропундики нікому не заподіють ніякої шкоди, — запевнив він Тимка.

Зоряні прибульці ніяк не реагували на роздратування кота і вдали наче це їх зовсім не стосується. Ну а що, може у них раптом вуха позакладало або вони не розуміють котячої мови...

Проте потрапити у Заповідник із першої спроби зоряним прибульцям не вдалось: омріяна подорож зірвалася прямо на старті. Відкритий космос сповнений несподіванок і непередбачуваних ситуацій. Астропундикам довелося відкласти заплановану експедицію через терміновий виклик із Космічного навчального центру. А будь-яке повідомлення з зоряного навчального закладу обов'язкове для негайного виконання.

Нарешті котик Тимко зміг хоч трохи розслабитись і не пильнувати підозрілих гостей.

— Так їм і треба! Хай швиденько забираються геть із нашої планети! Нічого їм тут швентяти! – злорадно торжествував кіт.

— Не біда! Відвідаємо Заповідник та озеро із кришталевою водою іншим разом, — змовницьки переморгнулися між собою зоряні прибульці.

Вони домовилися, що неодмінно там побувають, адже не звикли відмовлятися від своїх мрій. Їм і справді дуже хочеться хоч ненадовго опинитися в чудовому місці, де довкола лише сама природа, чисте повітря і прозора, кришталево-чиста вода.

До речі, вода — дуже цінний ресурс, і не на кожній планеті вона є. А без води, як відомо, життя неможливе. Саме через воду астропундики зацікавилися Землею. Адже з космосу наша планета здається блакитною кулею, яка оповита водою. Значить, на цій планеті води вдосталь, вода є всюди: в морях, океанах, річках, озерах, болотах і струмках. Вода є навіть під землею, навіть високо в горах і на льодовиках. Вода на Землі така звична й буденна речовина, що земляни до неї звикли і навіть не дуже бережуть її.

Дядечко Олесик розповів, як у дитинстві він любив набрати в рота води і просто так пирскатися нею, заради сміху та розваги. Дуже смішно, коли бризкаєшся, а всі друзі з галасом розбігаються в різні боки.

Цю звичку: набирати в рота води — дядечко Олесик зберіг і в дорослому віці. Його друзі кажуть, що він частенько набирає в рота води і мовчить, як риба. Щоправда, в цей час води у нього в роті нема, а він просто мовчки про щось задумується.

Це тільки здається, що в цей час він нічого не робить. Насправді дядечко Олесик зосереджено спостерігає за якоюсь дрібною комашкою, яка неквапливо повзе стежечкою у своїх важливих справах. Або милується під час дощу бездоганними водяними бульбашками, які щомиті здійснюються на поверхні калюжі, пустотливо танцюють, лопаються і надимаються знову й знову.

Дядечко Олесик узагалі дуже спостережливий. Він часто помічає те, що інші дорослі навіть не бачать. Завдяки цій спостережливості дядечко Олесик постійно щось знаходить. То знайде ліхтарика на дорозі, то загублену кимось іграшку, то ще якусь дрібницю. Якщо так піде й далі, то скоро йому доведеться відкривати власну крамницю або музей загублених речей. Дядечко Олесик жартома каже, що може знайти все, що завгодно. Щоправда, він іще жодного разу не знаходив чийось загублену совість. Хоча

частенько чув від знайомих, що хтось її втратив. Мабуть, совість — дуже цінна річ, яка просто так на дорозі не валяється. Кажуть, у совісті є голос, який мовчить, а часом озивається. А ще у совісті є зуби, якими вона гризе декого з людей.

Частина 4.

Астропундики, квантики і галактики, яких повно в космосі

Вміння дядечка Олесика знаходити загублені речі стало у пригоді зоряним мандрівникам. Астропундики звернулись до нього за допомогою, коли шукали квантиків, своїх маленьких друзяк із Космічного навчального центру. Квантики — це такі малі бешкетники, які взяли і втекли із зореходу в паралельний світ і десть там заховалися.

Дядечко Олесик одразу взявся до справи. Спочатку він уважно вислухав і з'ясував всі обставини зникнення і навіть подумав про можливе викрадення квантиків. Бо всяке може трапитися з малими прибульцями на чужій планеті. А потім він розпочав ретельні пошуки слідів, залишених квантиками. Але їх наче корова язиком злизала. Жодного сліду і жодного натяку на можливе місце їхнього перебування. Астропундиків здивувало, що дядечко Олесик згадав якусь корову. Насправді ж ніякої корови там і близько не було. Просто земляни так кажуть, коли щось або хтось несподівано зникає.

Квантики з'явилися так само раптово, як і зникли. То була така весела космічна гра, і дуже скоро вони знайшлися самі собою. Дядечко Олесь здивовано глипнув на малих бешкетників, які спокійнісінько сиділи у дворі на сонечку й теліпали ніжками, звисивши їх із гамака. Врешті дядечко з полегшенням зітхнув: хвилюватися більше нічого. А пустуни безтурботно реготали і навперебій, один поперед одного, розповідали йому про свою витівку. Вони обманули астропундиків і щезли з їхнього поля зору. А все тому, що квантики вміють ставати невидимими і можуть перебувати одночасно скрізь.

— Це тому що ми квантики, — зухвало сказав один з них і зробив виразний жест руками, зображаючи з себе великого силача.

Папуга Лірчик насилу стримався, щоб не сказати їм прямо у вічі все, що йому спало на думку за час пошуків. Однак гарне виховання і творча особистість перемогли і натомість він виразно продекламував щойно написаний вірш:

*Розшук квантиків з обіду,
Disappeared — щезли з виду,
Мов крізь землю провалились,
Заховались, загубились.
Квантики, агов, виходьте!
Що за жарти? Досить, годі!
Киньте ваші викрутаси,*

Це не смішно — It's not funny!

Квантикам стало трішечки соромно за свою витівку, хоча Лірч поетичний докір і не був занадто дошкульним. Але вибачатися квантики не вміли.

— Не завадило б передати цих нахабних нишпорок нашим науковцям— уфологам чи фахівцям в астрономічну обсерваторію, — насупившись, сердито промуркотів кіт Тимко. Він був явно не в гуморі і не приховував цього.

— Нехай би їм розказували свої вигадки про паралельні світи. Нащо морочити голову дядечкові Олесеві?

Однак Тимкова неприязнь аж ніяк не засмутила квантиків. Вони вдали, що це їх не стосується, і бадьоро продовжували хизуватися своєю дивовижною вдачею.

Фантастичне вміння раптово зникати дозволяє квантикам бути одночасно і тут, і там, і де завгодно, де їм тільки заманеться. Ну що ще потрібно невтомним шукачам пригод і вигадникам?.. Ось квантики й бавляться, розігрують своїх друзяк астропундиків, які час від часу потрапляють на гачок їхніх неочікуваних витівок.

Астропундики вже трошки звикли до того, що квантики — такі невинуваті жартівники. Хоча спочатку невловимі друзі завдавали їм неабиякого клопоту, адже їх постійно доводилося шукати.

— Нам і свого клопоту вистачає, нащо нам ще їхній космічний клопіт? — ніяк не міг вгамуватися котик Тимко. — Треба якось депортувати цих непроханих гостей назад у космос, — розмірковував далі кіт.

— От чому дядечко Олесь завжди їм радий? І яке йому діло до цієї зухвалої дрібноти, цих квантиків? Краще б він відпочив на дивані і почитав мені книжку або приніс мисочку зі сметанкою, — докірливо пронявчав Тимко, скоса позираючи на зоряних прибульців.

— Все одно, я краще за них умію виробляти складні повітряні піруети! Хай лише спробують повторити хоч би одну з фігур мого "вищого котячого пілотажу"! Та ніяким квантикам таке не під силу! — ображено вмовляв себе Тимко. Зрештою, кіт утратив до квантиків інтерес, згорнувся калачиком, позіхнув на всенький рота, заплющив очі і тихо задрімав.

Тим часом дядечко Олесь із цікавістю слухав розповіді зоряних мандрівників і на ревності Тимка не звертав жодної уваги.

Квантики неймовірно пишаються своїм умінням влаштовувати сюрпризи. Вони вважають себе експертами в мистецтві вислизнути з під самого носа і втекти, тобто раптово змінити своє місцезнаходження. Ви й оком не встигнете моргнути, як вони дематеріалізуються на ваших очах в одному місці і матеріалізуються в іншому, найвіддаленішому місці. І вони ні за що в світі не прогавлять нагоду потрапити туди, куди інші не можуть. Адже квантики — всюдисущі!

Всі квантики — вправні спортсмени. Їм нема рівних у славнозвісних квантових стрибках або квантово-тунельних перегонах. Коли квантики стрибають униз, у космічну безодню, то світяться на всю галактику, мовби світлячки. Так, наче докола одночасно вибухають сотні фейерверків і сяють міріади спалахів по всьому небу. А коли вони

накопичують енергію і стрибають угору, то миттєво обертаються на невловимих квантиків, яких не втримаєш, не вхопиш на льоту і не наздоженеш. У новому, паралельному, вимірі все інакше. Там діють незбагненні закони, зовсім інші правила, й туди потрапляють тільки найенергійніші та найдостойніші квантики, яких ніхто не може подужати.

Весела компанія малих космічних мандрівників ще не в повному складі: до неї входять ще й галактики. Ці галактики населяють кожную Галактику і, як справжні домосіди, рідко покидають свій дім. Цим вони схожі на земні дерева, такі ж сильні і незамінні на своєму місці. Галактики неквапливі але дуже наполегливі, вони крок за кроком освоюють свою Галактику. Вони невпинно ростуть, і цей процес росту надзвичайно досконалий і неперевершений. Можливо, вам доводилося бачити на прискореному відео, як розкривається тендітний пуп'янок, пелюстка за пелюсткою, поступово перетворюючись на прекрасну квітку. Або ви спостерігали, як невтомно і впевнено проштовхується крізь землю новий зелений паросток рослини, змінюється і міцніє кожної миті, повільно але невпинно. Так само й галактики: ростуть і розвиваються, освоюючи Галактику.

Отож галактики практично не відлучаються зі своєї рідної Галактики. Таке трапляється вкрай рідко, як у них кажуть, коли астероїд на льоту сальто зробить. Певно, шанс опинитися в сусідній Галактиці випадає раз на космічний рік, коли дозрілі галактики накопичують настільки багато сили й енергії, що можуть нею ділитися. І ось тоді їх неможливо зупинити, вони в мить перетворюються на невпинних і невтомних мандрівників.

Юрби галактиків зриваються з місця і мчать уперед, у незвідані неосяжні далі Всесвіту. І все заради свого головного устремління: опинитися в омріяній сусідній Галактиці. В нестримному космічному прагненні освоїти і підкорити нову Галактику вони викладаються повністю і завжди досягають своєї мети.

Дізнавшись про це, папуга Лірчик швиденько вискубнув зі свого хвоста перопір'їнку і записав на білому аркуші декілька поетичних рядків. Ось його поетична присвята галактикам:

*Всі галактики ростуть дуже помаленьку,
Вздовж і впоперек домівку міряють гарненько.
Тісно стане домосідам, — то з дому тікають,
У Галактику сусідню гуртом поспішають.
Новосели мусять космос новий обживати,
До умов життя незвичних помалу звикати,
Все інакше ніж раніше, складніше ніж досі,
Зате в нових володіннях їм не тісно зовсім.*

Про астропундиків, квантиків і галактиків мало хто знає, бо вони ніколи не хворіють на "зоряну хворобу". Їм байдуже до всесвітньої слави і популярності. Вони живуть своїм життям і не хваляться на весь світ своїми успіхами. Тобто ніколи не привертають до себе уваги і не люблять сенсацій. Їх цікавить лише пізнання Всесвіту та

новий досвід, яким вони залюбки діляться з іншими космічними малюками. Всі зоряні мандрівники прагнуть справжніх пригод і постійно тренуються. Тому їм нема рівних у космічних змаганнях на галактичну спритність і космічну буремність. Простору для демонстрації своїх талантів вистачає на всіх, адже в космосі панує безкінечна свобода. Про це дядечкові Олесикові розповідали самі астропундики, аби трошки його просвітити щодо космічного життя та його особливостей.

А про зоряну хворобу дядечко Олесик чув не раз на Землі. Через те йому й дивно, що зоряним малюкам зоряна хвороба не відома. Зате багатьом землянам знайомі симптоми цієї загадкової хвороби: це коли деякі люди прагнуть бути в центрі уваги і вдають із себе тих, ким насправді не бувають. Вони задирають носа і хочуть, щоб інші носилися з ними, як із писаною торбою. Дядечкові Олесикові таке не подобається. Ну як можуть подобатися брехуни, які вдають із себе казна-що, та ще й називають себе зірками? Але що поробиш?.. На Землі не все ідеально. І на Землі теж є свої особливості, не зрозумілі зоряним мандрівникам.

Всього одазу не збагнеш і про все зразу не розкажеш. Щоб краще зрозуміти одне одного, малі мандрики вирішили запросити дядечка Олесика в космічну подорож. Можливо, скоро влаштують міжгалактичну вечірку знайомств із презентаціями та космічними коктейлями. Тоді квантики організують йому екскурсію у Паралельний Світ, а галактики запросять в тур у сусідню Галактику. Це буде справжній сюрприз для дядечка Олесика. Він якось уже натякав, що мріє побувати на Марсі і навіть планує замовити двомісний марсохід із багажником. Неодмінно з багажником, бо як же він без багажника їздитиме за покупками за марсо-яблуками, марсо-грушами і марсо-картоплею?

Тобто Всесвіт притягує дядечка Олесика, він цікавиться життям у космосі і його дуже приваблюють космічні подорожі. І це не тому, що звичне життя на Землі нудне й одноманітне. Насправді повсякденне життя дядечка Олесика сповнене різних приємних турбот і дрібничок. Ось, наприклад, нещодавня історія із джмеликом, який цілих два тижні квартирував у дядечка Олеся. Трапилося це цієї весни, коли надворі раптом стало напрочуд тепло і багато комах прокинулося після зимової сплячки. Малий пухнастий жовто-коричневий джмелик теж вирішив, що пора вилітати й пізнавати світ. Він упевнено задзижчав і злетів високо вгору, проте скоро відчув, що летіти далі йому бракує сили. Через відчинене вікно джмелик залетів до кімнати дядечка Олеся, втомлено присів на підвіконні й одразу заснув. Тим часом погода зіпсувалась і надворі знову стало холодно, тож малий лишився в теплій кімнаті. Коли дядечко Олень помітив свого волохатого гостя, то примостив на підвіконні шерстяну шкарпетку, щоб йому було де захватись і поспати. Джмелик одразу вподобав теплу схованку і спав тихенько-тихенько, а його пухнасте смугасте тільце ледь виглядало зі шкарпетки. Періодично джмелик прокидався, пасся на блюдечку з медом і родзинками та пив водичку, інколи навіть літав і шумно джизжав, а потім знову ховався у складках теплої шкарпетки. Так тривало доти, аж поки надворі знову не потепліло, і тоді малий пухнастик полетів далі в пошуках своїх улюблених квітів із солодким нектаром.

Частина 5.

Про Космос і першу космічну подорож астропундиків та дядечка Олесь

Якось у неділю дядечко Олесик причепурився, поголився, струснув порошок, поправив свою фірмову зачіску під назвою "три волосинки в шість рядків" і тільки-но зібрався вийти з дому на прогулянку, як почув знайомий тихий, ледве чутний, звук, схожий на дзижчання джмеля. Отакої! Це ж його друзяки астропундики! Як завжди, прилетіли на своєму зореході без попередження, немов сніг на голову.

— Ну що мені з ними робити? Доведеться затриматись, аби посадка пройшла гладенько і без перешкод.

Дядечко Олесик добре ставиться до своїх маленьких космічних друзів. Просто він дорослий і чудово розуміє, що малі прибульці — ще зовсім малеча щодо віку. Астропундики, квантики і галактики — ще дітлахи. Вони ростуть і, як усі діти, часто пустують, бавляться, роблять дурниці й потрапляють у різні халепи. Тому їх треба підтримувати, допомагати, давати поради, а іноді й виручати, якщо вони ненавмисне потраплять у складну ситуацію, яка заведе їх у глухий кут.

Звісно, космічний вік відрізняються від земного. Десять земних років для космосу — це як піщинка в пустелі, або краплинка в морі. В космосі відстані вимірюються сотнями мільйонів світлових років. Значить, десять земних років для космосу — це майже як одна мить. За нашими, земними, мірками, тобто якщо зміряти людським оком зоряних дітлахів з ніг до голови, то на вигляд їм приблизно десять земних років. Вони тільки почали досліджувати Всесвіт, тому все їм видається дивовижним і страшенно цікавим. Прагнення до нових знань і досвіду штовхає астропундиків до подорожей. Їх приваблюють таємниці Всесвіту і вони охоче мандрують у найвіддаленіші його куточки.

У свою першу космічну подорож зореходом астропундики вирушили під Новий космічний рік. Вражень і відкриттів під час тієї подорожі було дуже багато, особливо від їх зустрічі із землянами. Того року земляни теж уперше вирушили в космос як туристи. Один багатий дядечко, мільярдер, вклав свої грошки в освоєння космосу і захотів, щоб звичайні земляни, охочі побувати в космосі, змогли здійснити свою мрію. Йому все вдалось, і навіть раніше, ніж усі сподівалися. На туристичний зорехід потрапили найсміливіші і найдопитливіші із землян. Серед сміливців опинився й дядечко Олесь, побувавши тоді в космосі вперше в своєму житті. Один космічний турист виявився поетом. Він написав вірш про те, як наважився на цю небезпечну, але цікаву, сповнену незабутніх вражень космічну подорож. Вірш сподобався астропундикам, і вони одразу виклали його в мережу космічного поезії.

Вірш називається "Новорічний Зорехід".

Рік минає, час сплива, скрізь трапляються дива,

В новорічну ніч казкову буде те, що й не бува.

З неба зоряного місяць промінці нам простягав,
У мандрівку зореходом всіх охочих закликав.
Буде подорож далека в край незвіданих пригод,
Ми відвідаєм планети, на яких не був ніхто,
На космічному параді в зорях простір-полонтно,
Шлях Чумацький нас чекає, білий, наче молоко.
Будуть інопланетяни нам за гідів по світах,
Хлібом-сіллю нас зустрінуть у сріблястих тарілках,
Покатають всюди й будуть як туристів нас стрічать.
Ми мандруючі земляни, — Всесвіту пора звикать.
На космічній каруселі покружляємо в імлі,
Покупаємось в стожарах, у серпанку при Землі,
В вирі спалахів небесних, в морі зоряних дощів,
І відвідаємо врешті резиденцію Богів.
Тишу Космосу почути на концерт потрапим теж:
Пастораль космічних звуків у Галактиці без меж.
Шанс потрапити у космос випадає раз на рік,
Мрію випустіть на волю й вирушайте за поріг!
Старт опівночі, панове, в зореході є місця.
Поспішайте, часу мало, місяць плине до кінця.
В новорічну ніч казкову скрізь трапляються дива,
Незабутній тур у Всесвіт бронювати вже пора!
Вирушає у політ новорічний зорехід,
Пристєбніть паски безпеки: несемось в космічний світ.
Позаземні пил і вітер, бризок зоряний фонтан...

З Новим роком вас вітають астронавти й капітан!

Папуга Лірчик, як поет-початківець, одразу оцінив ці поетичні рядки. Він весело застрибав і почав ритмічно повторювати:

Бризок зоряний фонтан,
Астронавти й капітан!

Здається, на нього подіяла прихована поетична реклама. Лірчикові раптом страшенно захотілося побувати в космосі! Папуга відчув, що Всесвіт кличе його і він особисто хоче сказати космосу привіт!

Ну і що тут дивного? Безкінечний космос вражає і кличе у мандри. Земляни вже давно досліджують космос і намагаються збагнути, як він влаштований. Космос неосяжний, космічні відстані величезні, а швидкість руху космічних об'єктів шалена.

Дядечко Олесик стверджує, що Всесвіт безмежний, тобто не має ні початку ні кінця.

— Як це "безмежний"? Усе має свій початок і кінець. Але зовсім незрозуміло, де починається цей світ і де він закінчується? – розгублено промовив кіт Тимко.

— А мені цікаво, хто володіє Всесвітом і хто ним керує? Хто за всим слідкує й

підтримує порядок? — допитувався папуга Лірчик.

Таких запитань у землян дуже, дуже багато. Науковці вивчають Всесвіт і шукають відповіді на запитання. В астрономічних обсерваторіях із надсучасними телескопами науковці постійно спостерігають за космосом, шукають інопланетні населені світи.

— Цікаво, чи є життя на Марсі? І чи скоро ми зустрінемося з марсіанами?

— Чи правда, що Землю постійно відвідують космічні прибульці? Звідки і з якою метою вони прилітають?

— Чому Місяць завжди повернутий до Землі однією стороною і що приховується з іншої сторони?

— Чи є паралельні світи і чи можна подорожувати в часі?

Це тільки декілька запитань, які бентежить землян, відколи вони вперше поглянули в нічне зоряне небо. Космос заворожує і притягує допитливих і відважних, тих, хто наважиться зробити перший крок у невідомість, хто прагне пізнати цей дивовижний світ.

Космос привертає дослідників і сміливців, але не поспішає відкривати всі свої секрети. Безмовний Всесвіт зберігає таємниці і байдуже мовчить. В космосі панує всеохоплююча тиша і всепоглинаюча темрява.

Коли ніч опускається на Землю і нічний морок прокрадається в усі шпарини, високо в небі розсипаються незліченні золотаві зорі. Здалеку вони здаються дрібними сяючими цятками. Їх мерехтливе сяйво досягає Землі, долаючи величезні, запаморочливі відстані, летить через мільони світлових років. Інколи в нічному небі раптом спалахує яскрава комета. Її червона жарина тліє і за мить безслідно щезає, ніяк не порушивши піднебесної тиші та спокою. А Полярна зірка і далекі сузір'я майже непорушно висять на чорному полотні неба. І між ними швидко летять яскраві штучні супутники Землі і космічні орбітальні станції. Вони прокладають свій шлях в темній безодні, рухаючись своїм незмінним курсом на навколоземній орбіті.

Науковці стверджують, що у Всесвіті всі космічні об'єкти невпинно рухаються і несуться на шаленій швидкості.

— Це що, виходить, наша планета теж мчить у Всесвіті на величезній швидкості? Значить, і ми разом із Землею кудись летимо? — аж підстрибнув спантеличений Лірчик.

— Ні, це якась нісенітниця, — гикнув папуга. — Ось дивіться: я спокійно стою на Землі і не відчуваю ніякого руху. Коли злітаю — тоді відчуваю, що лечу. А так — ні, стою на місці і не рухаюсь. Отож, не верзійте дурниць, — недовіжливо махнув крилом папуга.

Спершу Лірчик ніяк не міг збагнути, що це не дурниці, а справжнісінька правда! Ви не подумайте, що у нього голова — як макітра: зовсім пуста. Звісно, він був здивований почутим і намагався міркувати, але швидко заплутався у своїх думках.

— В космосі ніщо не стоїть на місці. Космос — царина вічного руху! Всі космічні об'єкти постійно обертаються і рухаються на своїй орбіті на величезній швидкості. Це науково доведено, — запевнив друзів дядечко Олесь.

— Тоді й не дивно, що якась зірка раптом падає, залишивши в нічному небі яскравий червоний слід, — знову озвався папуга Лірчик.

— Я теж декілька разів бачив, як у небі падала зірка, — відгукнувся котик Тимко. — Та я й сам не раз падав, коли з розгону стрибав на шафу, — зізнався він. — Не падає лише той, хто не рухається, — по-філософському підсумував кіт.

— І я обожаю дивитися на нічне зоряне небо. Ось і зараз прямо у нас над головами висить сузір'я Великої Ведмедиці! Воно завжди тут, воно — наш сусід. Неймовірно, що всі ці зірки у небі справді існують, — захоплено промовив дядечко Олесь. — Космос мене вражає, — щиро зізнався він.

— Вдень космос наче кудись зникає і залита сонячним промінням Земля стає центром Усесвіту. Сонце дарує нам новий день, зігріває своїм теплом усе живе на Землі. Серед білого дня наша планета здається єдиною і найголовнішою в цілому світі. Над головою лише бездонне синє небо, білосніжні піністі хмари і сяюче сліпуче Сонце. Сонце палає вогнем і здатне спалити все довкола. На нього навіть боляче дивитися: воно сліпить своїм промінням.

Але опівночі все змінюється і світ стає інакшими. На Землю спускається ніч — і все довкола огортає темрява. Нічне небо ніби нахиляється над головою. Зорі висять так низько, що здається, простягни руку — і торнешся якоїсь зіроньки. Вночі здається, що небо стає ближчим і що можна помацати яскраву Полярну зірку інавіть не обпікшись. Або вхопити за хвоста знайоме з дитинства сузір'я Великої Ведмедиці, підтягнутись і пройти Чумацьким Шляхом, блукаючи в його густому молочному киселі. Вночі я відчуваю, що цей незбагнений космос — мій дім, — мрійливо промовив дядечко Олесь.

— А мені вночі й на Землі непогано, — поквапився заперечити котик Тимко. — Когось кличуть далекі зорі, а мені більше до вподоби нічні пригоди на Землі. Особливо, якщо вдень гарно виспатись і вигрітись на сонечку. Тоді в місячному сяйві ночі можна влаштувати захопливі котячі перегони з полюванням на мишей. Щоночі, коли Місяць виходить на небо, я відчуваю поклик своїх пращурів-мисливців і мене тягне в мою рідну стихію. Не виключаю, що в сиву давнину мої далекі предки прапракоти прибули на Землю з Місяця. Тож якщо й летіти в космічну подорож, то тільки на Місяць, — упевнено додав Тимко.

— Гаразд, Тимку, наступного разу замовимо космічний тур із зупинкою на Місяці, — погодився дядечко Олесь. — Ти станеш першим земним котом, який відвідає Місяць. Розпочинай підготовку, тренуйся, вивчай літературу! Ти ж знаєш, що варто лише захотіти — і все в твоїх лапах!

Тимко замріяно потягнувся, прогнувся донизу, простягаючи передні лапи. Потім легко, майже невагомо, підвівся і випростався на весь зріст. Поволі, повагом продефілював вздовж паркану, обернувся навколо себе і знову розлігся долі на порозі будинку. Його плавні м'які рухи в місячному сяйві нагадали фірмову "місячну ходу" Майкла Джексона. Мабуть, саме так ходять на Місяці: вільно і без усяких зусиль, адже сила тяжіння на поверхні Місяця в шість разів менша, ніж на Землі. Котові припала до душі ідея дядечка Олесь. Він вдоволено муркотів, мовчки слухав і прямих довгими вусами, адже знав, що дядечко Олесь слів на вітер не кидає.

А дядечко Олесик пригадав свій перший космічний політ.

— Ну й захопливою видалась моя перша мандрівка по світах! А яка весела та різнобарвна компанія зібралася тоді в Космічному туристичному центрі! Це була чудова подорож у дивовижний космічний світ! І незабутні були всі її моменти, — стиха промовив дядечко Олесик. Ї його очі знову засяяли.

У його пам'яті спливли чудернацькі обриси далеких планет. Перед очима постали фантастичні космічні пейзажі, пригадалися зустрічі та знайомства з інопланетянами. Наче крізь сон, він знову відчув хвилюючі моменти, які довелося пережити. Як було спершу страшно опинитися в незнайомій обстановці, як моторошно від невідомості, котра таїлась і чекала попереду!.. На щастя, мандрівка склалася вдало і залишила по собі купу вражень від побаченого й безліч емоцій від пережитого. Раніше дядечко Олесь і гадки не мав, що в космосі повно розумних істот: невгамовних астропундиків, всюдисущих квантиків і непередбачуваних галактиків. Відтоді його зоряні друзі частенько прилітають на Землю і розповідають йому про свої подорожі та пригоди.

Тепер дядечко Олесь достеменно знає, що вже зовсім скоро космічні подорожі стануть звичною для землян справою. В майбутньому нікого не здивуєш вранішньою кавою на Місяці і вечірнім гала-концертом на Венері чи Юпітері. У Всесвіті будуть курсувати міжпланетні космічні кораблі, космос стане близьким і знайомим. Будуть проводитися міжпланетні бізнес-форуми, спортивні змагання, влаштовуватимуться Всегалактичні футбольні матчі і тенісні турніри, виставки досягнень космічної науки й техніки, музичні та літературні фестивалі, художні виставки. Охочі зможуть злітати на відпочинок на якусь планету-курорт, або пройти навчання в Космічному навчальному центрі, на бажання замовити космічне таксі чи придбати власний зорехід. Можна буде деякий час навіть пожити на іншій планеті або приймати інопланетян у себе вдома.

Частина 6.

Знайомство астропундиків із різними земними дивами

Отож звук, схожий на неголосне дзижчання джмеля, змусив дядечка Олеся затриматися вдома. І зовсім скоро його радісно й весело вітали щасливі від зустрічі Магник, Літик і Гравик. Як насінини, вони викотилися зі свого сяючого різнобарвними променями зорехода, і підстрибували на зоредромі, мов краплини дощу на блискучій поверхні води. Малі розбишаки, як завжди, наробили галасу: заплескали в долоньки і тричі синхронно обернулись навколо своєї осі, виказуючи нестримні приємні емоції. Цей кумедний ритуал астропундики енергійно повторюють щоразу при зустрічі з дядечком Олесиком... А потім усі троє гуртом вигукнули своє традиційне привітання:

Зорі! Всесвіт! Зорехід!

Наш комічний всім привіт!

Дядечко Олесик зустрів гостей привітною усмішкою і радісно відповів:

*Радий зустрічі завжди,
Прошу в гості, дітлаху!*

Поруч із дядечком Олесиком хтозна-звідки взявся папуга Лірчик. Він весело вистрибував поперемінно то на одній, то на другій лапці й виспівував свою нову пісеньку:

*Мумрик, мандрик, зорехід,
Астропундикам привіт!
Літик, Гравик — розбишаки
Гратимуть із нами в шахи.
Магник щось смачненьке б з'їв,
Бо в дорозі зголоднів.
Космос — space, a flight — політ,
You're Welcome! Всім — привіт!*

На такий випадок дядечко Олесик зробив запаси смачних гостинців, адже знає, що всі дітлахи полюбляють солоденьке. Чесно кажучи, дядечко Олесик і сам дуже ласий до солоденького. Його друзяки астропундики обожнюють морозиво й шоколадні цукерки. Такого смачного морозива і цукерок, як на Землі, астропундики не куштували ніде у світі.

Спершу вони подумали, що цукерки ростуть на деревах, адже вперше побачили їх на новорічній ялинці. Оселю дядечка Олесика прикрашала зелена ялинка, ошатно вбрана яскравими прикрасами. Серед пахучої хвої виблискували кольорові кульки, сяяли гірлянди, а ще на гілках висіли горішки, бублики, цукерки та мандарини.

— Мабуть, дядечко Олесь сам вирощує це загадкове дерево заради такої смакоти, — припустили астропундики.

— От і не вгадали, — розсміявся дядечко Олесик. Я купив ці шоколадні цукерки в кондитерському магазині. А шоколад у нас роблять із какао-бобів, які ростуть на шоколадному дереві, дуже далеко звідси. Смачне морозиво роблять із молока, яке дають свійські корови. Звісно, що корови в мене нема, а морозиво я купую в супермаркеті. Для людей це звична справа. Ми таким чином робимо багато чого.

Наприклад, фермери на полі вирощують картоплю, а потім робітники на фабриці виготовляють із неї смачні чипси, на ланах вирощують соняшник, а потім із соняшникового насіння виготовляють олію та солодку халву. Люди — великі майстри робити щось із чогось або перетворювати одні речі в інші. З трав і квітів люди виготовляють чай та ліки, з молока роблять сир і масло, з деревини виготовляють меблі, будують човни і будинки. Люди, як справжні чарівники, вміють перетворювати одне в інше. Взагалі наші люди дуже працьовиті і весь час чимось займаються.

Астропундики не перестають дивуватися людській винахідливості та майстерності. До чого тільки земляни не додумались!

Дядечко Олесь часто розважає малих зоряних прибульців різними іграми й загадками. Астропундикам дуже подобається гра під назвою "Вгадай, із чого це зроблено". Наприклад, треба відгадати з чого зроблено скло у вікні, або цеглини в

будинку, чи папір у книжці. Астропундики частенько відповідають неправильно і сміються, аж поки не знаходять точні відповіді. Щоправда, інколи Магник "вмикає дурника" і тихенько підглядає відповіді в інтернеті, хоча це й заборонено правилами гри.

Одного разу дядечко Олесик пригостив астропундиків смачним печивом і пояснив, що воно зроблене з борошна. А що таке борошно і звідки воно береться, не сказав. Він запропонував їм про це дізнатися самостійно. Ну й здивувалися малі дослідники, коли второпали, що борошно люди роблять із різного зерна. Ну от як можна було про це здогадатися, дивлячись на красиві стиглі колоски пшениці та жита? Якби дядечко Олесик не розкрив їм цей секрет, вони нізащо в світі самі не здогадалися б. Астропундики зізналися, що спершу спробували приготувати таке печиво з піску. Мабуть, тому, що дядечко Олесик пригощав їх пісочним печивом. Але як вони не старались, експеримент не вдався. Печиво з піску тріщало на зубах і було зовсім не смачним. Астропундики заходилися щосили полоскати роти, щоб хоч якось змити той пісок. Від цієї кумедної картини дядечко Олесь ледь не пирснув зі сміху. На щастя, він вчасно стримався, щоб бідолахи не подумали, що дядечко глузує з них. Дядечку зовсім не хотілося чимось образити астропундиків. Щоб залагодити цей конфуз він подарував астропундикам цілу торбину борошна. Хай надалі експериментують із правильними інгредієнтами, тобто складниками, печива.

Ще багато чого цікавого розповідав дядечко Олесик, а астропундики щоразу дивувалися. Земляни постійно вигадують щось нове: щось виготовляють, щось змінюють, перетворюють. Дядечко Олесь жартома каже, що деякі люди вміють зробити навіть кулю з лайна. Щоправда, цю кулю він їм не показав, але все може бути.

Тоді ж він пояснив астропундикам, що на Землі багато речей, які на перший погляд здаються чимось одним, а насправді виявляються зовсім іншим. А часом буває й таке, що щось може змінитися до невпізнаності.

— Так-так, усе змінюється, і ці дивовижні зміни відбуваються навіть без участі людини. Якщо не вірите мені, — сказав дядечко Олесик, — пропоную вам упевнитися в цьому на власному досвіді. Ви ж любите експерименти? От вам прекрасний матеріал для експерименту, — мовив він і простягнув на долоні яскраву волохату гусінь, яку дістав з яблунової гілочки.

— Трішки погодуйте цю гусінь і поспостерігайте за нею. Наївшись досхочу, гусінь облінується, зручно вмотиться серед сухого листячка, загорнеться в кокон і засне. Залиште її у спокої і терпляче чекайте, що з того вийде. Ви й не уявляєте, який приголомшливий сюрприз чекає на вас попереду.

Астропундики все зробили так, як сказав дядечко Олесик. І — о диво дивне! Пройшло не так багато часу (а за космічними мірками — то взагалі дуже скоро), як у них прямо на очах з кокона-лялечки на світ з'явився неймовірно красивий метелик. Він поступово розправляв свої тендітні барвисті крильця і за якусь мить злетів та закружляв у повітрі. Від несподіванки астропундики завмерли на місці, як заворожені. Роззявивши ротики, вони кліпали очима і мовчки спостерігали за невагомим

метеликом. Такої дивовижної і захопливої картини астропундики ніяк не очікували побачити. Згодом, отямившись, зоряні прибульці кинулися ганятися за метеликом від однієї квітки до іншої. Врешті, заспокоївшись, вони почали аналізувати цю дивовижу.

— Як це так? Ми ж на власні очі бачили, що гусінь загорнулася в кокон і заснула. Куди ж ваона поділася і звідки взявся цей прекрасний метелик?

— Це наче якийсь фокус — промовив збентежений побаченим Гравик.

— Справді, ну як таке може бути? – відгукнувся Літик.

У Магника в голові заметушилися різні здогадки, і він з розумним виглядом припустив:

— Можливо, ми були недостатньо уважними під час експерименту, в якийсь момент відвернулись і не помітили, як метелик звідкись прослизнув і тихенько причаївся серед листя та гілок?

Проте розсудливий Літик зауважив, що всі троє не могли помилитись.

— Ніякий це не обман зору! Гусінь перетворилася на метелика в коконі-лялечці. Приголомшені такими чудесами природи, зоряні прибульці вирішили перепитати у дядечка Олесика, чи справді таке можливо на Землі.

— А я вам що казав! — відповів задоволений дядечко Олесик. – У нас, на Землі, ще й не таке трапляється – з гордістю в голосі додав він.

Астропундики заворожено слухали.

— Ось узяти хоча б зелену ящірку, ту, що живе біля озера на скелястій місцині, оточеній заростями густої трави. Якщо вам вдасться вхопити цю проворну ящірку за хвоста, будьте певні, що вона вирветься і втече. Залишить вам на згадку свого довгого хвоста і прожогом зникне серед каміння й трави. А найцікавіше те, що потім якимось неймовірним чином ящірка знову відростить собі новенького, такого ж самого, хвоста, який випадково відірвався. Ну хіба не фокус-мокус! — продовжив свою розповідь дядечко Олесик.

Таке неможливе вміння ящірки відрощувати собі нового хвоста або чудернацьке перевтілення гусені на метелика неабияк вразили цікавих астропундиків.

— Очманіти! Земля – планета дивовижних чудес природи! – захоплено промовив Магник.

— Згоден, на Землі живе багато унікальні істот. Нам треба частіше навідуватися сюди і знайомитися з чудесними земними створіннями, — погодився Літик.

— Тож варто нарешті спробувати потрапити в Природний Заповідник, — рішуче підтримав ідею Гравик.

Частина 7.

Астропундики у Природному Заповіднику

Ви ж пам'ятаєте, що минулого разу омріяну подорож у Природний Заповідник

астропундикам, на жаль, довелося відкласти. Тоді вони отримали термінове попередження про наближення космічного шторму і змушені були негайно повертатися на зорехід, аби прямувати в найближче безпечне місце в Галактиці.

Але завзяті астропундики не полишили свого наміру побувати в заповіднику дикої природи. Адже мрії завжди здійснюються, такий космічний закон.

Все так і сталося, й нарешті малі прибульці опинились у Великому Заповіднику Північної Америки.

Цього разу їх фантастичний сяючий дископодібний зорехід безшумно приземлився на невеликій галявині посеред темного дрімучого лісу. Увагу лісників привернув яскравий спалах у небі, який на мить освітив довколишні ліс і гори. Стояла спекотна глупа ніч, сутінки ліниво розповзлися довкола. Кругом панувала тиша, темрява огортала гущавину лісу. Сон зморив потомлених літньою спекою тварин і людей. Усім хотілося спати, тому цей епізод нікого особливо не наполохав. Астропундики теж вирішили відпочити і без зайвого галасу дочекатися ранку.

Прокинувшись уранці, малі мандрівники спочатку не могли повірити своїм очам. Стільки зеленого кольору вони не бачили ще ніколи у своєму житті.

— Ой, мені здається, що ми потонули у якомусь зеленому морі! — здивовано вимовив Гравик.

— Не хвилюйся, ми тебе врятуємо, якщо ти не вмієш плавати, — пожартував Магник.

— Апчі, — голосно чхнув Літик. Тут усе таке пахуче, що в мене аж у носі закрутило.

— А в мене від цих пахощів аж у голові паморочиться. От з'ясувати б, що воно так духмяно і смачно пахне! — поцікавився Гравик.

— Ото ще базіки! Ви ніби доповідаєте в космічному етері про свої враження. Краще зосередьмося, бо попереду в нас важливий і трохи ризикований десант. Головне, щоб нашу таємну експедицію ніхто не розсекретив, особливо лісники-рейнджери, які охороняють природний заповідник від непроханих гостей, — нагадав друзям Магник.

Саме з міркувань безпеки малим зоряним прибульцям доводиться дотримуватися секретності під час перебування на чужій планеті. Такі правила Космічного навчального центру. Як відомо, на Землі є серйозні наукові установи з космічних досліджень, які займаються пошуком інопланетних населених світів. Звісна річ, дослідники з космічних агенцій дуже зацікавилися б малими прибульцями з космосу. Тому, щоб не потрапити в халепу, астропундикам краще уникати контактів з науковцями, які досліджують космос. Через це малі зоряні мандрівники намагаються оминати охоронців і подорожувати таємно, не привертаючи до себе уваги.

Тож малі нишпорки крадькома вислизнули зі свого дископодібного сріблястого зореходу, впевнилися, що він надійно "потонув в гущавині зеленого моря" і обережно рушили на пошуки найближчої дороги.

— Уважно дивіться під ноги, щоб випадково не наступити на якусь живу істоту. Бо їх тут повно. Ви тільки погляньте, тут на кожному кроці є якесь живе створіння! —

поспішив попередити друзів Літик.

— Дядечко Олесик називає їх жуками, павуками, джмеликами, бджілками, мухами та комахами. Їх тут ціла армія, і всі зайняті своїми справами.

— Справді, ось погляньте, як стежечкою неквапливо повзе равлик. А яка у нього на спині спіральна хатинка! І які рухливі вусики!.. Повзе собі помаленьку, нікуди не поспішає, — зачаровано промовив Магник.

— Добре, облиш того равлика у спокої, хай собі суне на пузі далі, куди йому треба, — рішуче покликав друга Гравик.

— Тихо! Краще прислухайтесь. Чуєте якийсь глухий гул? Так шумить дорога, скоріше рушаймо туди, — пошепки скомандував Літик.

Окрім віддаленого шуму, який долинав з дороги, лісову тишу порушував тільки щебет пташок, які на всі голоси виспівували свої дзвінкі пісні.

— Цікаво, якими мікрофонами користуються місцеві птахи? — поцікавився Літик.

— О так, здається, в них дуже гарна і якісна апаратура, — погодився Гравик. Гучно і чисто звучить на весь ліс!

— Ніякі це не мікрофони, — заперечив Магник. Я не впевнений, але, можливо, птахи так голосно співають тому, що закінчили тутешню Лісову консерваторію, де спеціально навчались оперному мистецтву.

— Ну й вигадася таке! Ти ще скажи, що всі тварини вчаться бігати, плавати чи літати у школах, гімназіях та ліцеях. Щось я не помітив у лісі жодної школи чи університету, — рішуче не погодився з безглуздом припущенням Літик.

— Так, довкола височезні дерева, кущі, чагарники, зарості густої трави, і жодної школи чи якогось іншого учбового закладу — зніяковіло знизав плечима Магник.

Нарешті допитливі астропундики вийшли на узлісся, уздовж якого пролягала пуста широка дорога. Йти пішки їм не дуже хотілося, тож далі вирішили подорожувати автостопом. Але хто ж їх підвезе, таких неземних, нетутешніх і дивакуватих на вигляд. Доведеться сподіватися на якийсь щасливий випадок.

Цього разу все склалося напрочуд добре для непосидючих зоряних прибульців. Незабаром їм справді пощастило. Несподівано з гушавини лісу на дорогу вийшла бура ведмедиця Грізлі з трьома кумедними малими ведмежатами. Ведмежата постійно відставали від неї, бавились і бігли то в один бік, то в інший. Мати Грізлі намагалася перевести їх через дорогу, але це було зовсім непросто. Ведмежата ніяк не могли збагнути, що їм треба робити. Тим часом на дорозі з'явився невеликий вантажний автомобіль. Водій зупинив автомобіль на безпечній відстані і терпляче чекав коли ведмедиці вдасться перевести свою неслухняну і безпорадну дітвору на інший бік дороги.

Цим і скористалися астропундики. Поки водій зосереджено спостерігав за ведмежатами, зоряні прибульці швиденько застрибнули в кузов автомобіля і принишкли там. Через деякий час вони продовжили свою подорож "зайцями", тобто без сплати за проїзд. Ніким не помічені пасажери з кузова потайки спостерігали за місцевістю, з цікавістю розглядаючи все довкола. Дорогою їм зустрілося багато диких

тварин. На широких луках обабіч дороги безтурботно паслися косулі й олені, антилопи та дикі кози. Тільки-но вони розгледіли у траві сірого вухатого зайця, як слідом за ним їм на очі потрапила срібляста сова, котра сиділа в кубельці на яйцях. В кущах мелькнула проворна куниця, а за нею — прудкий бурундук, а згодом — енот і скус. Удалині на узліссі астропундики розгледіли величезних бізонів та вівцебиків. В небі снували незліченні птахи, а прямо над кузовом автомобіля пролетів білий орлан.

Далі дорога пролягла через старий ліс, який щільною зеленою стіною стояв обабіч. Астропундики захоплено роздивлялись і милувалися віковичним лісом. Довкола росли такі високі дерева, що аж голова йшла обертом. Ще ніколи в житті астропундикам не доводилось бачити дерева таких гігантських розмірів. Як з'ясувалося, ці земні велетні: секвої — найвищі і наймогутніші дерева на Землі. Секвої — справжні довгожителі, вони ростуть тут понад 4000 років, а їх стовбури сягають 12 метрів у діаметрі. Астропундики впевнилися в тому, що це правда, коли їхній невеликий вантажний автомобіль вільно проїхав усередині стовбура тисячолітьового дерева, яке кроною встромилося в саме небо. Лісова дорога пролягла тунелем крізь неосяжний стовбур секвої. Такої захопливої екскурсії астропундики точно не замовляли і зовсім не очікували. Ледве стримуючи емоції, приголомшені зоряні туристи захоплено озиралися навкруги.

Нарешті автомобіль зупинився біля підніжжя красивих скелястих гір, укритих вічнозеленими ялинами, туями і модринами. Допитливі зоряні непосиди мерщій зіскочили з кузова на траву і бігом заховалися за кам'янистим пагорбом. Трохи розім'явши ноги, астропундики рішуче рушили вгору. Цікаво, що чекає їх попереду, серед високих неприступних гір, за шпилястими вершинами, під самими кучерявими хмарами?..

Далі секретна експедиція пролягла через гірський перевал. Гірська дорога серпантинном звивалася вздовж обривистого каньйону. На скелястих схилах спритно стрибали гірські кізки, а між уступами ущелини ширяли метушливі птахи. Далеко внизу, в самій глибині урвища, виблискувала смарагдово-бірюзова стрімка річка. Її русло пролягало вздовж скелястої гірської ущелини, огинаючи сріблясто-сірі гори. Холодна вода з гуркотом оминала кам'яні пороги і брили. Бурхливий потік нісся вниз, здіймаючи білу піну і струмені блискучих бризок. Дивитися на річку згори було одночасно цікаво й лячно. Небезпечна гірська дорога вимагала пильності та зосередженості. Така дорога не для тих, хто боїться висоти і від страху лише замружує очі. Малі зоряні мандрівники йшли повільно і дуже обережно, сповільнюючись на вельми крутих поворотах, просуваючись уздовж крутезних скелястих обривів, із яких зовсім не хотілося зірватись у прірву. Врешті, втомлені важким переходом, астропундики дісталися мальовничого високогір'я, вкритого буйною зеленою рослинністю.

Нарешті можна було перевести дух, розслабитись і перепочити. Астропундики попадали горілиць на шовковисту траву і з насолодою споглядали блакитне небо, в якому розгойдувалися верхівки високих дерев. Кучеряві крони дерев ніби перешіптувалися між собою, зелене листя шелестіло і мерехтіло в промінні сонця.

Повітря було неймовірно чисте і здавалося, що ним неможливо надихатися.

— Цікаво: чому тут таке чисте повітря? Ним так легко і приємно дихати!

— Справді, не повітря а суцільна дихальна насолода.

— Було б круто з'ясувати, в чому тут справа і завдяки чому повітря таке свіже.

— Мабуть, весь секрет у тому, що в гущавині лісу влаштовані спеціальні розпилювачі освіжувача повітря. З крон високих дерев постійно розпирскується в повітря свіжість і приємні аромати, — висловив своє припущення Літик.

— Ну що за нісенітниця?! Хіба ти не помітив, що довкола все природне і натуральне, — авторитетно заперечив Магник.

— Мабуть, я здогадуюся, в чому тут справа! Весь секрет у зелених рослинах та їх зелених листочках, хвоїнках та травинках, — радісно вигукнув Гравик.

"Жива природа дуже самостійна, вона все робить сама, без нічиєї сторонньої допомоги. Зелені рослини — головні виробники й освіжувачі повітря на всій планеті Земля. В лісах росте багато дерев, тому ліси ще називають "легенями планети Земля", адже вони роблять повітря чистим, насичуючи його киснем". Ось що на мій запит відповів Штучний Інтелект, — додав Гравик.

— Цікаво. Значить, зелені рослини необхідні та дуже корисні, їх потрібно цінувати і берегти, щоб мати змогу насолоджуватися чистим повітрям.

— Авжеж. Без лісів та зелених рослин неможливе життя на Землі. Ліси - справжні скарби живої природи!

— Тоді зовсім не зрозуміло, навіщо люди знищують зелені насадження, вирубують ліси, влаштовують пожежі, палять траву, виривають із корінням рослини, ламають гілки і шкодять природі. Мабуть, вони просто не розуміють, які корисні всі зелені рослини, — з сумом промовив Магник.

— Але нам неймовірно пощастило опинитися в цьому прекрасному місці, вдихати пахощі лісу, милуватися красою річки, гір і водоспаду. Погодьтеся, ця планета — справжній курорт! Ніде у Всесвіті, мабуть, нема такої красивої планети, як Земля! — захоплено промовив Магник.

— Довкола така краса, що навіть не хочеться повертатися на зорехід. Жити на такій прекрасній планеті - справжня удача, це просто щастя!. Ці земляни — великі щасливчики, я вам скажу! - не приховуючи заздрощів, вигукнув Літик.

— Зачекайте, я зроблю ще один ковток свіжого повітря! Шкода, що в космосі такого повітря і пахощів не буває, — похапцем промовив Магник.

— Добре, досхочу надихаємося свіжим повітрям і рушимо далі на пошуки високогірного озера з кришталево-чистою водою, — з розумінням відповів Гравик.

Високогірне озеро постало перед їхніми очима в такій неперевершеній красі, що в астропундиків на мить перехопило подих. Близкуча глибока синя вода відзеркалювала в собі блакитне небо з білими хмарами в оточенні смарагдових віковичних ялин, туй та буків. Поверхня озера сяяла, мерехтіла і виблискувала міріадами сонячних зайчиків, все довкола дихало прохолодою і спокоєм літнього дня.

Ясна річ, що малі бешкетники не втрималися, щоб не покупатись в лісовому озері.

Астропундики чудово плавають, пірнають і, як усі діти, обожають воду. Тож дослідження глибокого високогірного озера перетворилося для них на веселу розвагу. Один слідом за одним астропундики сміливо стрибнули з великого каменя в холодну воду. В захваті від такої чудової нагоди, малі прибульці плавали наввипередки, стрибали, пірнали, плескались і здіймали фонтани бризок довкола себе. Так вони бавилися й насолоджувалися, аж поки трішки не втомились.

Після недовгого перепочинку, коли всі обсохли на сонечку, астропундики згадали, що хотіли зробити запаси озерної води. Тож вони дружно заходилися наповнювати водою спеціальні круглі ємкості, які потім завантажили на невеличкий гвинтокрил, котрий швидко надрукували онлайн на 4D-принтері в своїх мобільних астропадках. Задоволені роботою, астропундики зайняли свої місця на борту і увімкнули прилади. Гвинтокрил легко здійнявся в повітря, зробив почесне коло над мальовничим високогірним озером і взяв курс на дрімучий ліс, в гушавині якого на них чекав зорехід. Шкода, що захоплива подорож у заповідник добігала кінця. Наостанок зоряні прибульці згори помилувалися неймовірними краєвидами, а на згадку про це прекрасне місце зробили видовищні селфі.

Якби не навчання в космічній школі, астропундики точно затрималися б у Заповіднику надовше. Проте вони прибули сюди не на відпочинок під час канікул. Їхня подорож була таємною, тому треба було поспішати.

Політ на гелікоптері промайнув за одну мить. Астропундики легко розшукали свій сріблястий зорехід, який, ніким непомічений, стояв у лісі. Розмістившись усередині міжпланетного космічного корабля, зоряні мандрівники налаштували навігаційні прилади й увімкнули програму "автопілот". Гіпер-швидкісний літальний апарат стрепенувся, ожив — і на борту замиготіли яскраві різнобарвні датчики. Ззовні по колу сріблястого дископодібного зорехода засвітились округлі ілюмінатори, виблискуючи зеленуватими вогниками. Літальний диск безшумно підхопився і вертикально злетів угору, зробив декілька стрімких віражів над непрохідними хащами, потім на декілька секунд завис над верхівками високих дерев, підсвітивши їх яскравим жовто-гарячим прожектором. І раптом, наче розчинившись у небі, щез.

Задоволені астропундики знов опинились у своїй звичній космічній стихії. Вони поверталися додому з морем вражень та нових знань.

— Прекрасна робота, друзі. Нам усе вдалося! Дякую всім! - урочисто привітав астропундиків Літик. І на зореході пролунав їх радісний переможний клич: Гіпер Астра! Супер Flight! Астропундикам — Віват!

Частина 8.

Астропундики на Південному полюсі Землі

Маленькі космічні прибульці постійно навчаються, адже освіта надзвичайно

важлива в житті. Навчатися в космосі дуже цікаво, позаяк навчання відбувається у вигляді захопливої космічної гри. Астропундики вивчають, як влаштований Всесвіт, вчать космічні закони і правила, дізнаються все про зірки та сузір'я, комети, метеорити й астероїди, про чорні діри і паралельні світи, а також досліджують деякі планети і знайомляться з їхніми мешканцями.

Астропундики добре засвоїли головні правила космічних подорожей і суворо дотримуються їх:

1. Космос — вільний і відкритий для всіх.
2. Космос нікому не належить, він нічий.
3. Космос відкритий для вивчення і пізнання.
4. Космос — мирний, будь-які війни категорично заборонені.
5. У космосі всі рівні і не мають жодних привілеїв.
6. В космосі обов'язкова взаємоповага і відповідальність.
7. У космосі заборонена діяльність, яка може зашкодити жителям якоїсь планети.
8. Закони вічного Всесвіту — непорушні.

Нещодавно у своєму Космічному навчальному центрі астропундики отримали важливе завдання, від виконання якого залежить їхнє майбутнє. А саме: чи зможуть вони перейти на вищий рівень в освітній грі Всесвіту. Вони повинні знайти ключі від скарбів Загубленої Цивілізації. Для цього їм потрібно вирушити на самісінький Край Землі.

Як згодом з'ясувалося, ніякого Краю Землі насправді нема, так само як нема і Краю Світу. Існує лише безкінечний Всесвіт без центру та без околиць.

Як же виконати завдання Космічного Інструктора і де шукати той Край Землі?

Можливо, так земляни називають якесь особливе місце? Малі астропундики пригадали, як дядечко Олесик згадував якийсь Пуп Землі.

Прокладання маршруту навчальної експедиції вирішили доручити Штучному Інтелектові: хай краще він "ламає собі голову" і шукає недосяжний Край Землі. Всім на подив, Штучний Інтелект від цього каверзного завдання не вийшов з ладу, а чітко накреслив курс для зорехода. Тож допитливі зоряні мандрівники, не гаючи часу, вирушили в путь. Їм дуже кортіло якнайшвидше дістатися того самого загадкового Краю Землі і розшукати магичні ключі від скарбниці Загубленої Цивілізації.

Космічна подорож промайнула в турбо-режимі, тож астропундики незчулися, як їхній зорехід опинився на Землі.

— Куди це ми потрапили? — спантеличено запитав Гравик.

— Справді, де ми? — відгукнувся Літик, зосереджено вдивляючись у панель приладів зорехода.

— Геолокатор вказує, що ми поблизу Південного полюса Землі.

— Я бачу на моніторах якусь крижану пустелю, — здивовано промовив Магник.

А Штучний Інтелект підказав, що їхній зорехід висадився в Антарктиді, на холодному континенті Землі, де на території в сотні кілометрів не стрінеш жодної живої душі.

— Ну, холод нам ніколи не ставав на заваді, — підбадьорив друзів Літик.

— Гайда досліджувати це загадкове, таємниче місце!

Астропундики рішуче вискочили з зорехода в льодяну, промерзлу невідомість.

— Оце так приземлення! Я зовсім нічого не бачу. Друзі, ви де? — щосили гукнув Гравик.

— Ми тут, — десь поряд озвалися Літик і Магник.

— Довкола так темно, що хоч око вийми, — поскаржилися вони.

Але що тут вдієш? Доведеться блукати в пітьмі й шукати дорогу навіпацки. Адже цього разу вони приземлилися в повній темряві полярної ночі, котра, як відомо, триває на полюсі Землі цілих пів року.

Якби на обрії раптом не засяяли і не заграли різнобарвні спалахи Полярного Сяйва, астропундики ще довго блукали б потемки. А так, на радощах, що довкола розвиднілось і простір наповнився прекрасною музикою Полярного Сяйва, астропундики вирушили на пошуки когось живого.

— Цікаво: чому тут так порожньо і зовсім не видно ні людей, ані тварин? — здивовано запитав Гравик.

— Справді, в цьому прекрасному місці ми не зустріли жодного землянина.

— І мені дуже подобається цей білосніжний крижаний континент, — захоплено промовив Магник.

— Шкода, що люди не споглядають таку красу щодня на своїй власній планеті.

— Просто тут дуже холодно, а людям не до вподоби такі важкодоступні й віддалені місця.

— Але нам неодмінно треба зустрітися з людьми. В завданні говорилося про те, що саме люди приведуть нас у те таємне, мало кому відоме, місце.

Астропундики порадилися і вирішили продовжити пошуки людей у безлюдній холодній пустелі під назвою Антарктида.

Самим маленьким прибульцям не звикати до низьких температур, позаяк у космосі низькі температури — це нормально, так само як і різкі її коливання. Астропундики зовсім цього не бояться, вони звичні до естремальних перепадів температури в сотні градусів і вони однаково добре почуваються як при мінус 270 градусів за Цельсієм, так і при плюс 50°C, в залежності від того де вони перебувають: у тіні чи раптом переміщаються в місце, освітлене промінням якоїсь яскравої гарячої зірки, такої як Сонце.

Взагалі астропундикам дуже подобається Земля. Земна атмосфера і комфортні умови життя на цій планеті — для них наче курорт. Тому й холодний прехолодний Південний полюс Землі їх зовсім не злякав, а видався чудовим місцем для подорожі, в якому можна насолодитися неймовірно красивим видовищем; Полярним Сяйвом. Тож космічні малюки ще деякий час безтурботно й весело ковзалися, стрибали, качалися і перекидалися на безкрайніх крижаних просторах під чарівну музику і танцючі спалахи Полярного Сяйва.

Частина 9.

Зустріч астропундиків з пінгвінами

Раптом погода різко погіршилась і стала нельотною. Навкруги засвистів холодний пронизливий вітер, який зірвав астропундиків з місця, підхопив і поніс стрімко вперед. Малюки зіщулились, і з усієї сили намагалися триматися купи, щоб не загубити одне одного в коловороті сліпої стихії. Безпорадним зоряним хлопчикам здалося, що вони мчать прямісінько в безодню. Це ж треба було "завіятися" на Землю з далекого сузір'я, щоб тепер ураганний вітер зі страшним свистом ніс їх невідомо куди! В головах промайнули думки, що їхнє життя висить на волосині, і вже ніщо не врятує їх. Але сталося диво: троє друзяк втрималися разом і, ледь живі від страху, але неушкоджені, гепнулися на крижану брилу. Оговтавшись від переляку, зоряні прибульці підвелися на ноги.

— Уффф. Здається, всі цілі й живі.

— Так, на щастя, небезпека минула.

— Ну що, безстрашні мандрівники, вам не перехотілося продовжувати мандри?

— Прикуси язика, ми ж не якісь там боягузи. Експедиція триває!

Друзяки вирішили з'ясувати, куди ураганом занесло їх. Краєвид довкола був незмінний: ті ж самі безкрайні білі простори. Проте вдалині астропундики розгледіли щось велике темне й округле. Наблизившись до невідомого об'єкта, вони зрозуміли: це щось величезне і живе, воно повільно рухається. Коли відстань до живого об'єкта стала досяжною, астропундики розгледіли, що темна куля ворухиться і складається з незліченної кількості якихось створінь. Ці дивні істоти стояли, тісно притулившись одне до одного, і помаленьку рухались по колу. Як їм потім пояснив дядечко Олесик, котрий дуже обізнаний у багатьох питаннях, це була звичайна колонія з тисяч пінгвінів. Пінгвіни — це такі дивні великі птахи, які чомусь зовсім не вміють літати. На вигляд вони схожі на ділових чоловічків, одягнутих у строгі чорні фраки та білі сорочки. Вони здаються абсолютно однаковими, адже схожі між собою, мовби дві краплі води.

Спостерігаючи за пінгвінами, астропундики зрозуміли, чому пінгвіни живуть такими великими колоніями. Коли мороз сягає мінус сорок градусів за Цельсієм, а вітер дме зі швидкістю 40 метрів за секунду, і холод прокрадається в усі шпарини, пінгвіни збираються у щільне коло і так гріються. Всередині кільця значно тепліше, ніж зовні, тому пінгвіни час від часу міняються місцями. Так вони виживають у лютий мороз і під час буревію.

Згодом вітер ущух, на небі нарешті з'явилося сонечко — і картина довкола стала змінюватись на очах. Пінгвіни заворушились, пожвавішали і один за одним кудись почимчикували, кумедно похитуючи головами з боку в бік. Група молодих пінгвінів вирішила пограти у футбол, а інша команда взялася наввипередки ковзати на животах із крижаних гірок, які здіймалися довкола. Кумедні пінгвіни потішно розправляли в

боки маленькі чорні крильця, а потім раптом плюхалися на сніг животами і швидко ковзали вниз. Наковзавшись і награвшись досхочу, пінгвіни дружно й весело подріботили до узбережжя океану, щоб там поплавати і попірнати за їжею. Плавання — це обов'язкове й улюблене заняття цих дивних птахів.

Завдяки своєму теплому та густому пір'ю вони чудово і дуже швидко плавають у холодній океанічній воді й навіть не намокають. Ось хто справді вміє вийти сухим із води!

Невдовзі астропундики стали свідками одного куменого випадку. Зазвичай пінгвіни перемовляються один з одним своєю мовою, а в колонії їхні голоси зливаються в один гучний галасливий звук. Аж раптом серед звичного пінгвінячого гамору почувся якийсь незвичний шум, а згодом у небі з'явився літак. Здивовані пінгвіни із цікавістю спостерігали за його наближенням. Вони стояли, мов заворожені, задерши голови, й дивилися на літак, не зводячи з нього очей. Деякі з пінгвінів позадирали голови так високо, що навіть втратили рівновагу і попадали на спини, поперевертавшись догори дригом.

Астропундики, побачивши це, хотіли було вже бігти їм на допомогу, бо їм на мить здалося, що незграбні пінгвіни самі не зможуть звестися на лапи. Але, на диво, допомога пінгвінам не знадобилася. Напрочуд спритно пінгвіни самі поводитись на лапи і навіть не думали чекати на чийсь допомогу.

Значить, то був просто жарт, коли дядечко Олесик розповідав їм, як в газетах журналісти написали про те, що серед людей-полярників є така професія "перевертач пінгвінів"! Якби пінгвіни знали людську мову і прочитали таке про себе, вони б, ясна річ, образились. Але більшість людей, на відміну від астропундиків, ніколи не зустрічали живих пінгвінів у своєму житті. Мабуть саме тому вони охоче вірять усіляким нісенітницям, про які пишуть у журналах та в інтернеті.

Як тільки погода покращилась і льодова пустеля засяяла у променях сонця, астропундики влаштували справжню полярну фотосесію. Вони дістали свої астропаді з відеокамерами і завзято почали робити селфі з поважними і зовсім не боязкими пінгвінами. Літик знімав відео, як пінгвіни кумедно чимчикували один за одним до узбережжя, аби попірнати в океан за їжею. Одні пінгвіни цілими табунами пірнали у крижану воду, а інші, як ракети, вистрибували з води на узбережжя.

Одного разу астропундики довідалися, що у пінгвінів є справжній полярний атракціон — Пінгвіняча Гойдалка. Вони помітили групу пінгвінів, які безтурботно гойдалися на уламку айсберга в океані. Пінгвіни зібралися на крижаній брилі, щоб погомоніти між собою, погойдатись і насолодитися життям.

Потім астропундики й самі залюбки гойдалися на крижаних глибах, які дрейфували вздовж узбережжя. А величезні айсберги або плаваючі льодяні гори вдалині здавалися їм загадовими крижаними фортецями зі сніговими баштами і мурами.

Інколи траплялося, що пінгвіни дуже емоційно і гучно з'ясовували між собою стосунки. Звісно, в такому чисельному поселенні важко всім ладнати один з одним, особливо якщо у когось вибухова і трохи розбишакувата вдача. Але навіть затяті

скандалісти швидко припиняли сварку і все-таки дотримувалися встановленого у великій колонії порядку. Виявилося, що серед пінгвінів є суворі інспектори, які дуже прискіпливо пильнують за ладом і завжди втручаються, якщо хтось порушує їх спокій.

Час від часу пінгвіни-інспектори навідувалися з інспекцією до людей на Полярну дослідницьку станцію, аби перевірити, чи все там у них до ладу. Ці суворі контролери слідкують за ладом усюди, адже Антарктида — це їхній дім.

Навесні в колонії пінгвінів з'явилося на світ поповнення: маленькі пухнасті пігвінята, які дуже швидко росли. Ці сіренькі клубочки стали найголовнішою справою для всієї колонії. Про малечу піклувалися всі пінгвіни, доглядали, гріли, годували. Пташенят збирали і доглядали у дитячому садочку. Там безпечно, тому що малюки-пінгвінята під постійним наглядом старших. Але небезпека існує всюди. І в пінгвінів теж є вороги. Великий товстий тюлень — це гроза усіх пінгвінів. Подоружуючи на крижаних брилах, тюлені, або морські леопарди, інколи наближалися до пінгвінів, чим страшенно лякали їх, адже тюлені полюють на пінгвінів і в воді, й на суші. Вони дуже сміливі та рішучі, тому пінгвінам доводилося остерігатись їх і сторонитись. А ось океанських велетнів-китів, які інколи теж навідувалися до узбережжя, пінгвінам нічого боятися. Зазвичай кити мирно собі спали або спокійно плавали уздовж узбережжя, не звертаючи на пінгвінів жодної уваги.

Деколи астропундики приходили пінгвінам на допомогу. Траплялося, що дорослі пінгвіни не вгледять якесь непосидюче пігвінятко — й воно губилося серед гамірного натовпу. Декілька разів астропундики рятували малечу, яка загубилася. Тільки-но вони помічали якесь засмучене мале пташеня, яке гірко плаче, не знає куди йому йти і що робити, вони негайно поспішали йому на поміч, заспокоювали і швиденько знаходили його маму чи тата. В астропундиків такий закон: завжди допомагати, якщо хтось втрапив у біду.

Одне пінгвінятко, якого звали Пінгві, було дуже непосидюче, так само, як і астропундики. Воно губилося майже кожного дня. Прокинеться зранку, попоїсть і одразу кудись чимчикує. Ну не сидиться йому на одному місці. То пограється з іншими малюками в садочку, то раптом передумає, перехоче гратись і подасться хвостиком за дорослими пігвінами до узбережжя океану, а часом переплутає свою маму з чиеюсь іншою. Словом, весь час малюк Пінгві потрапляв у різні халепи. Астропундики звикли до цього, здалеку впізнавали малого Пінгві й завжди виручали його з біди. Так вони потоваришували і частенько слухали його розповіді про життя малих пінгвінат.

Малюк Пінгві вигадав собі цікаву розвагу. Йому подобалось кататися на крижині вздовж узбережжя океану, а ще він любив перестрибувати з одного крижаного млинця на інший. Якось Пінгві розповів, що любить рахувати. Цьому його навчила мама. Спочатку він рахував крижані млинці, коли перестрибував з одного такого млинця на інший. А тепер він рахує усе, що трапляється йому на очі. Пінгві мріє полічити всіх пігвінів. Але це не так просто, бо їх дуже багато і вони всі схожі між собою, як дві краплі води.

Щодня Пінгві лічить пінгвінів і постійно збивається у своїх підрахунках. У нього аж

голова йде обертом від цієї математики: "Один пінгвін, два пінгвіни, три, чотири, п'ять. Ой, здається, я цього пінгвіна вже рахував! Так, треба знову все спочатку: один пінгвін, два пінгвіни, три, чотири, п'ять. Стривайте, а де дівся третій пінгвін? Так, треба терміново вирушати на пошуки третього пінгвіна."

Астропундиків дуже тішило, з яким серйозним виглядом Пінгві розповідав про свої підрахунки. Шкода, що цей кумедний малий не вмів користуватись калькулятором, а то вони неодмінно подарували б йому новенького калькулятора. А ще було б добре навчити малого Пінгві знімати відеоролики для зоряного Тік-Току. Тоді він точно став би зіркою зоряного Тік-Току! Всі астропундики, квантики і галактики підписалися б на його канал і залюбки надсилали б йому свої вподобайки та коментарі. А те, що веселі сюжети мали б мільярди переглядів, це й так зрозуміло.

Зустріч астропундиків із колонією пінгвінів стала однією з неймовірних пригод на дивовижній планеті Земля. Пінгвіни навчили космічних малюків гуртуватись і завжди допомагати один одному.

Астропундикам було сумно розставатися зі своїми новими друзями, але їм потрібно було рушати далі на пошуки скарбів Загубленої Цивілізації. На прощання зоряні мандрівники запевнили Пінгві, що він обов'язково полічить усіх пінгвінів, якщо буде наполегливим та винахідливим. І вирушили далі: назустріч новим пригодам.

Частина 10.

Завдання Космічного навчального центру - пошук скарбів Загубленої Цивілізації

Малі космічні прибульці мусять зустрітись з людьми, які зрідка все ж таки бувають на Південному крижаному континенті. Для цього астропундикам треба потрапити на Полярну дослідницьку станцію, де науковці ведуть свої спостереження.

Знайти станцію полярників їм допомогли пінгвіни-інспектори, які вчоргове вирушили навідатися до людей. Тож астропундики просто супроводжували пінгвінів, які привели їх до людей. Полярники були дуже заклопотані своїми науковими справами, а малі зоряні прибульці й не намагалися привернути до себе уваги. Астропундикам не залишалось нічого іншого, як потайки спостерігати за науковцями. Вони вирішили не зводити з полярників очей в надії на те, що дослідники проведуть їх у святая святих: Пуп Землі, де й сховані скарби Втраченої Цивілізації.

Невдовзі вони помітили, що до станції наближається могутній криголам. Величезне океанське судно вперто сунуло крізь крижану товщу прямісінько до узбережжя, де розташована дослідницька станція. Полярники неабияк зраділи, адже криголам з'являється в Антарктиді лише раз на рік, аби доставити на станцію пальне, оснащення, продукти і одягу для науковців.

Астропундикам стало дуже цікаво, що ж привезли на станцію. Тож малі прибульці

підкралися якомога ближче й, у зручний момент, непомітно прослизнувши всередину станції, там причаїлися. Чекати їм довелося недовго.

Люди перенесли на станцію важкі ящики з якимось обладнанням, коробки з речами і провізією. Частину багажу одразу завантажили на гусеничний всюдихід, який стояв поруч. Згодом на всюдихід зійшла група полярників у яскравих червоних костюмах, і він рушив з місця. Ніхто з учасників експедиції й не помітив, що на всюдиході, крім них, є ще хтось.

Астропундики сиділи тихо, наче в рот води понабирали. Вони були впевнені, що експедиція полярників рушила саме в тому напрямку, куди їм треба було дістатися.

Цього разу малі прибульці довірилися своїй інтуїції, адже в космосі інтуїція така ж важлива, як розум і знання. Без інтуїції неможливо побачити все, що приховує в собі світ. Інтуїція — це коли раптом народжується рішення якогось неймовірно складного завдання, котре, здавалося, неможливо було вирішити. Коротше кажучи, інтуїція — це як підказка на іспиті, яка виручає у незрозумілих ситуаціях. Її інтуїція ніколи не підводить!

Тож, як ви вже здогадались, астропундики разом із полярною експедицією мчали на всюдиході на Південний полюс: вutoй самий заповітний Пуп Землі. Довколишній сніговий пейзаж вражав своєю недоторканою чистотою і величчю. Перехоплювало подих від краси білосніжних снігових просторів і непорушних застиглих льодовиків. Якби у світі провалили конкурс чистоти, то Антарктида точно посіла б перше місце!

Нарешті всюдихід зупинився біля велетенської гори з льоду. Полярники разом зі всім своїм спорядженням зійшли на землю і попрямували до підніжжя крижаних гір.

Незабаром один слідом за одним полярники почали зникати з поля зору астропундиків. Коли непосидючі зоряні прибульці й самі дісталися підніжжя гори, їм раптом відкрився вхід у крижану печеру. Неймовірно! Печера була гігантських розмірів, здавалося, їй немає ні кінця, ні краю. Стіни, стеля і підлога — все було з льоду, холодне і слизьке на дотик. Зі стелі звисали довгі крижані бурульки, через які просвічувалися промені світла від ліхтарів полярників. Все довкола здавалося якимось казковим і нереальним.

Астропундики крадькома переслідували групу полярників, одягнутих у яскраво-червоні термостюми, нахабно прямуючи за ними у світлі ліхтарів. Згодом вони опинилися на березі печерного озера зі слизькими льодяними берегами. Довкола стояла повна тиша, яку тільки зрідка порушували голоси полярників, а від крижаних стін відлунювали звуки. Астропундики прислухались до луни і раптом розчули ще один, ледве вловимий, звук, який долинав з глибини печери. Треба дізнатися, що це!

Літик вискочив на крижану брилу першим, за ним поквапилися Гравик і Магник. Вони зберігали обережність, озирались навколо і намагалися залишатись непоміченими. Їм вдалося проскочили повз завісу із крижаних бурульок і знову причаїтись, прислухаючись до звуків, які потроху ставали гучнішими й нагадували плескіт води. Невже це печерна річка?

Неймовірно, але в глибині печери справді текла підземна річка. Її русло пролягало

на самому дні льодовика.

— Так... Якщо цей льодовик приховує в собі річку, значить, ми на правильному шляху.

— Справді, я відчуваю, як ми невпинно наближаємося до нашої мети.

— Так. І скарби Втраченої Цивілізації повинні бути десь тут, поруч. Можливо, вони прямісінько у нас під ногами.

— Тоді доведеться пірнати на дно цієї річки і шукати на самому дні.

— Я пропоную скористатись магією Штучного Інтелекту і змайструвати онлайн човен із прозорим дном!

Ну ти й Голова, Магнику! Все геніальне — просто. Швидше беремося до справи!

Не встигли вони й оком моргнути, як ШІ створив супер-човен, який матеріалізувався за допомогою онлайн 4-D принтера. Щасливі й задоволені результатом, астропундики заскочили в човен і попливли.

— Тихіше можна? От уже славні печерні судноплавці! Не хлюпочіть так гучно веслами! Відлуння йде на всю печеру! Так нас точно помітять полярники — і тоді про скарби можна буде забути, — подумки застеріг друзів Літик.

Дно човна було прозорим, і підводні ліхтарики освітлювали воду. Видно було чудово, тож малі дослідники уважно спостерігали за дном. Нічого особливого, чисте піщане дно річки було одноманітним, без ознак будь-чого живого чи залишених кимось слідів. Так вони перепливали з однієї печерної зали до іншої.

Раптом річка різко звузилась і з гуркотом стрімким потоком зірвалася вниз до підземної печери на нижчому рівні. Від несподіванки в астропундиків перехопило дух, вони замружили очі й голосно закричали. На мить їм здалося, що їхній човен не втримається на плаву і розіб'ється на друзки. Коли малі мандрівники отямилась, їхній човен вирівнявся і поплив далі уздовж течії річки.

— Невже ми вціліли? Ху! Здається, пронесло!, — обтрушуючись від води і бризок, сказав Гравик.

— Це так, наче на американських гірках, де всі кричать від страху, бо всіх так теліпає, що й штани можна загубити, — розвів руками Літик.

— Еге ж, адреналін зашкалює. Це вам не залипати у своїх гаджетах під час польоту в зореході! — з розумним виглядом зауважив Магник.

— Погляньте! Ця печера нагадує пейзаж однієї з планет сузір'я Альфа— Центавра. Тут точно має бути щось приховане на дні річки, щось під товщею річкового піску, — висловив своє припущення Літик.

Астропундики присіли напочіпки і припали поглядами до прозорого дна човна.

Після американських гірок тиха і спокійна течія річки здавалась їм дещо одноманітною й нудною, вона заспокоювала і навіть заколисувала. Човен легенько погойдувався в напівтемряві на ледве відчутних хвилях. Астропундики розслабились і притихли.

Непомітно човен наблизився до ущелини в печері, яка в напівсутінках виблискувала сріблясто-зеленуватим мерехтінням. Втомленим астропундикам здалося,

що це сон. У прозорому дні човна теж щось замерехтіло.

Спросоння Гравик потягнувся, випростався на весь зріст і раптом помітив, як прямо у нього під ногами видніється щось, схоже на залишки давнього міста. Він із цікавістю вдивлявся у прозоре дно. Човен плив над затопленим стародавнім містом. Під водою виднілися кам'яні стіни будинків, бруківка вулиць, башти і мости. Древнє місто простягалося вздовж русла річки, яка текла під землею в печері під самим Льодовиком.

— Агов, соньки! Мерщій прокиньтесь! Тут ціле місто під нашим човном! – силою своєї думки він умить збудив друзів.

Це здавалось якоюсь магією, наче вони потрапили в часовий портал і неочікувано опинились у місті, яке в давнину побудували земляни, котрі тут жили. Пригледівшись пильніше, астропундики помітили щось дуже схоже на храм. Вирішили зупинитися, пірнути і зблизька дослідити стародавній об'єкт.

Величезні білі колони храму і мармурові скульптури стародавніх божеств вражали своїми розмірами і ідеальними формами. Все виглядало грандіозним і напрочуд гарно збереглося. Астропундикам навіть здалося, що вони опинились у древньому храмі, де ось-ось почуються живі голоси та звуки. Але все було мовчазним і безлюдним.

— Якщо тут колись і жили люди, то нині цей древній храм зберігає під товщею води лише їхні таємниці.

— Отже, наша подорож марна! Якщо це місце так надійно сховане у глибині льодовика, то, можливо, ми тут першопрохідці і ніхто до нас сюди ще не потрапляв!

— Це крутезний шанс натрапити на Скарби Загубленої Цивілізації. Вони точно десь тут, у цьому затопленому храмі.

Астропундики, ще з більшою цікавістю і пильністю, стали роздивлятися навкруги.

— Не може бути! Погляньте сюди! Це ж справжній космічний корабель! — вигукнув приголомшений Магник.

Малі дослідники чимдужч кинулися до нього й остовпіли: на стіні храму був зображений космічний корабель із сузір'я Альфа-Центавра.

Астропундики одразу впізнали цей космічний корабель, адже вивчали його конструкцію у своєму Космічному навчальному центрі.

— Справді, точно такий, як і той, що зображений у наших космічних підручниках! — підтвердили вражені Гравик і Літик.

— Невже космічні мандрівники, так само як і ми з вами, відвідали це місце в давнину, задовго до нас? — запитав збентежений Літик.

— Саме так. Дуже схоже на те, що прибульці з Альфа-Центавра справді тут побували. І, як я зрозумів, їх шанували й поважали земляни, а цей чудовий мозаїчний мурал на стіні створили на їхню честь.

— А може, це не просто красивий артефакт, а зашифроване послання нащадкам?

— Якщо це справді так, то потрібно шукати якусь підказку, якийсь натяк на те, що хотіли нам сказати автори цього космічного муралу.

Астропундики уважно й зосереджено вдивлялись у мозаїчне панно на стіні,

розглядаючи деталі древнього космічного корабля.

— Припустимо, що цей космічний літальний апарат зазнав катастрофи під час посадки і не зміг через це злетіти.

— Цілком можливо. Якщо з ладу вийшла якась система літального апарата, то астронавтам довелося деякий час його лагодити.

— Невідомо скільки часу астронавти провели на Землі.

— Судячи з масштабів муралу, на якому зображений космічний корабель, то таки довгенько...

— Аж доки їм вдалося встановити причину поломки та коли відремонтували свій корабель.

— Я пам'ятаю, що стародавні космічні кораблі обов'язково були оснащені системою аварійного порятунку. У них на борту були спеціальні капсули, які відокремлювалися при аварії. Зазвичай при аварії це відбувалось автоматично. В разі відмови автоматичної системи аварійну посадку можна було здійснити в ручному режимі за допомогою спеціального гравітаційних ключа. - розмірковував уголос Гравик.

— Все правильно. З усього ясно, що астронавтам вдалося врятуватись і полагодити свій літальний апарат. І щось мені підказує, що вони залишили на цьому муралі ще якесь послання чи підказку. Відповідь треба шукати там, де може бути підпис на космічному муралі. Там, де зазвичай художник залишає автограф до своєї картини, - висловив припущення Магник.

— Гаразд, пошукаємо на самому споді, в кутку муралу.

— Ой, дивіться! Це щось схоже на селфі, залишине одним з астронавтів, - схвильовано прошепотів Літик.

Справді, внизу мозаїки виднілося чітке зображення астронавта, який тримав у руці чудернацький ключ.

Гравик наблизився до зображення, доторкнувся до ключа в руці астронавта, трохи натиснув, так, ніби хотів вхопити ключ, і раптом одна із частин мозаїки зрушила з місця — й відчинилась невеличка потаємна ніша.

Від несподіванки астропундики аж підскочили. В ніші стояла дивна кришталева скриня, а в ній виблискував такий самий ключ, як і на зображенні.

— Це неймовірно! Нам вдалося знайти цей ключ! Ключ від скарбів Загубленої Цивілізації! - захоплено промовив Літик.

— Ура!!! Це справжня удача! Дорогоцінний ключ у наших руках! - вигукнув Гравик.

— Друзі, вітаю з успішною операцією! - урочисто проголосив Магник.

І щасливі астропундики дружно вигукнули свій переможний клич: Гіпер Астра! Супер Flight! Астропундикам — Віват!

У завданні Навчального центру йшлося саме про ключ від скарбниці. Астропундики зовсім не збиралися ставати викрадачами скарбів Загубленої Цивілізації. Це ж земні скарби, значить, прибульцям заборонено чіпати їх! У Всесвіті діє принцип недоторканності. Подорожувати, відвідувати і вивчати різні планети дозволяється, а от поцупити щось із чиеїсь планети, або нашкодити під час візиту, або заподіяти якесь

лихо її мешканцям — вкрай заборонено.

За цим суворо слідкують усі викладачі Космічного навчального центру.

Тож, як чемні і слухняні зоряні учні, астропундики вирішили лише разочок поглянути на скарби Втраченої Цивілізації, записати відеоролик для зоряної електронної мережі й залишити все побачене цілим і недоторканим. Адже ці скарби належать лише землянам.

За допомогою знайденого ключа миттєво відчинилися двері зали стародавньої бібліотеки. В самому центрі сяючої вишуканим оздобленням зали розміщувався кулеподібний об'єкт, із якого в різні боки стирчали дорогоцінні сувої рукописів. У них земляни залишили своїм нащадкам записи із секретами й досягненнями своєї цивілізації.

Малі мандрівники все зафільмували, але зовсім не чіпали, і навіть не торкалися речей. Адже вони добре знали, що древні артефакти — це скарби, які зберігаються тільки в спеціальних, ідеальних, умовах, і з ними треба бути надзвичайно обережними, щоб вони не розсипалися від дотику.

— Ну що, друзі, ще раз вітаю! Наша місія виконана і нам пора повертатися додому.

— Мені трішки шкода просто так залишати це таємниче місце. Може, скористаємось нашою знахідкою і спробуємо покататися на унікальному космічному кораблі, зображеному на мозаїках муралу? - змовницьки запропонував Літик.

— Хоча це й не передбачено в завданні нашого навчального центру, проте — чудова ідея! Думаю, ми заслужили на цю невеличку винагороду, - радісно підхопили ідею Гравик і Магник.

— Тоді мерщій до справи! Треба матеріалізувати стародавній космічний корабель, щоб усе було по-справжньому, як в ті далекі часи.

— Гаразд, швиденько діставаймо свої мобільні астропади, скануймо, конструймо, друкуймо і — повний вперед!

Зовсім скоро астропундики вже вмошувались у чудернацьких кріслах древнього космічного корабля.

— А можна, я ввімкну систему польоту і буду командиром корабля? — нетерпляче попросив Літик.

— Авжеж, можна, друже! — погодились веселі Магник та Гравик, радіючи чудовій нагоді покататися на древньому зореході.

Кому б із вас не хотілося здійснити подорож у часі й раптом потрапити в минуле? Не всім випадає шанс переміститись в древній світ, де відчути себе стародавніми героями. Так само, як і опинитись у майбутньому, щоб хоч краєчком ока побачити, як там. Ось і астропундикам дуже сподобалась коротка подорож у часі на стародавньому космічному кораблі.

Море вражень, від яких можна просто очманіти, змусило їх одразу поділитися всім із друзями. Тож дорогою додому малі астропундики вирішили навідатися до дядечка Олесика. Їм дуже кортіло похвалитися своїми неймовірними пригодами і розповісти про знайдений ключ від скарбів Загубленої Цивілізації. Астропундики вельми цінують

свою дружбу з дядечком Олесиком. Адже знають, що мати справжніх друзів — це безцінний скарб. Майже такий самий, як скарби Загубленої Цивілізації!

Отож звук, схожий на неголосне дзижчання джмеля, застав дядечка Олеся за читанням удома. І через декілька хвилин Магник, Літик і Гравик, мов насінини, викотилися зі свого сяючого різнобарвними променями зорехода. А потім був їх незмінний ритуал: астропундики заплескали в долоньки і тричі енергійно обернулися навколо своєї осі, виказуючи свої нестримні радісні емоції. І всі троє хором вигукнули своє традиційне привітання:

Зорі, Всесвіт, Зорехід!

Наш комічний всім привіт!

Звісно, дядечко Олесик був дуже радий зустрічі і привітав астропундиків щирою усмішкою і своїм сердечним:

Радий зустрічі завжди!

Прошу в гості, дітлахи!

Услід за дядечком Олесиком вибіг і котик Тимко з урочисто піднятим хвостом. Він задоволено підходив по черзі до астропундиків і приязно терся об них своєю пухнастою шерстю. Нарешті котик Тимко визнав малих зоряних гостей за своїх і перестав підозрювати їх у шпигунстві чи якихось інших поганих намірах.

А поруч, у всіх на очах, прямо посеред великої калюжі, радісно вистрибував босий папуга Лірчик. Можливо, він вирішив виміряти глибину калюжі або на нього раптово найшов настрій для спа-процедур? Він енергійно полоскав пір'ячко у воді, із шумом обтрушувався й наспівував пісеньку власного авторства:

Мумрик, мандрик, зорехід!

Астропундикам — привіт!

Літик, Гравик — розбишаки

Гратимуть із нами в шахи.

Магник щось смачненьке б з'їв,

Бо в дорозі зголоднів.

Космос — space, a flight — політ,

You're Welcome, всім — привіт!

Дядечко Олесик жартома насварився на галасливого папугу, але Лірчик і вухом не повів і продовжував своє жваве пісенно-калюжне шоу, аж поки не промок до останньої пір'їнки. Тоді він вистрибнув із калюжі, нашорошився й почав обтрушуватись, перевіряючи, чи всі пір'їнки чисті.

Астропундикам сподобався його веселий виступ, тож усі дружно заплескали крилатому акторові. Від задоволення малі зоряні мандрівники аж світилися на всі боки, а їх космічні аури випромінювали зелене, жовте і червоне світло. Всім було приємно і радісно зустрітися знову.

В чудовій компанії час пролітає непомітно, тобто ніхто не лічить, як він плине хвилина за хвилиною. Тому точно не відомо, як довго гостювали малі астропундики у дядечка Олесика того разу. Всім було так добре й весело, як буває тільки тоді, коли

зустрічаються найкращі друзі.

Ще довго було чути галас і сміх. І часто лунали здивовані вигуки, поки малі астропундики розповідали про свої неймовірні пригоди, які трапилися з ними на дивовижній планеті Земля.